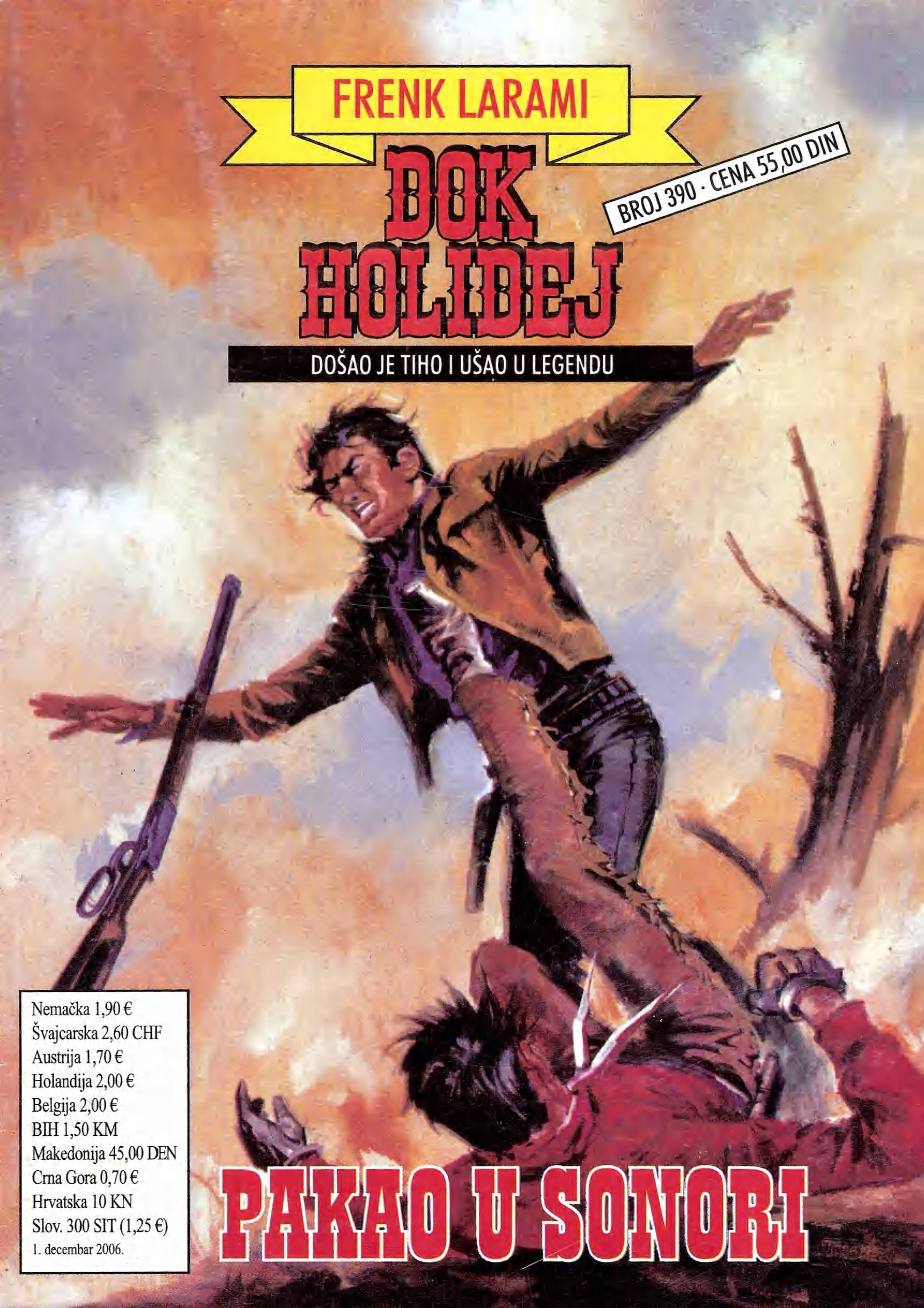

The background of the cover is a dynamic illustration of Frenk Larami, a cowboy with dark hair and a wide-brimmed hat, wearing a brown leather jacket and dark pants. He is in a dynamic pose, leaning forward with his arms outstretched, holding a long-barreled rifle. The background is a mix of warm, orange and yellow tones, suggesting a sunset or a dusty landscape. In the bottom right, there are some dark, jagged shapes that look like rocks or the remains of a structure.

FRENK LARAMI

DOK HOLIDEJ

BROJ 390 · CENA 55,00 DIN

DOŠAO JE TIHO I UŠAO U LEGENDU

Nemačka 1,90 €
Švajcarska 2,60 CHF
Austrija 1,70 €
Holandija 2,00 €
Belgija 2,00 €
BIH 1,50 KM
Makedonija 45,00 DEN
Crna Gora 0,70 €
Hrvatska 10 KN
Slov. 300 SIT (1,25 €)
1. decembar 2006.

PAKAO U SONORI

★ **DOK HOLIDEJ** ★

390

Frenk Larami

PAKAO U SONORI

MARKETPRINT

EDICIJA VESTERN ROMANA

Dok Holidej

Broj 390

Glavni i odgovorni urednik

Slavko Draginčić

Urednik

Svetlana Šimunović

Naslov originala

Frenk Laramy

SHOWDOWN IN SONORA

Recenzija i adaptacija

Milica Jovanov – Banić

Lektor

Svetlana Šimunović

Tehnički urednik

Franjo Varga

Štampa: 22. XI 2006.

Tržište: 1. XII 2006..

CIP-Katalogizacija u publikaciji
Библиотека Матице српске, Нови Сад
82-31 (5)

DOK Holidej / glavni i odgovorni urednik Slavko
Draginčić. – 1972, br. 1 -. – Novi Sad: Marketprint,
1972-, -21 cm. (Edicija vestern romana)

Mesečno.

ISSN 0353-0000

COBISS. SR-ID 61129986

Izdaje: MARKETPRINT (Novi Sad, 21102 p. fah 20)

Štampa: Štamparija GRAFOPRODUKT d.o.o. Novi Sad, Desanke Maksimović 54

Glavni i odgovorni urednik: Slavko Draginčić. Urednik: Svetlana Šimunović

Naslov originala: Frank Laramy – SHOWDOWN IN SONORA

Copyright: MAP. Recenzija i adaptacija: Milica Jovanov – Banić

Sva prava se zadržavaju, uključujući i pravo na reprodukovanje ove knjige u celini ili delimično ili na bilo koji način.

Dremljivo i toplo avgustovsko popodne na reci San Houkin, nedaleko od kalifornijskog grada Stoktona bilo je isto kao i svako drugo popodne u to doba godine: pomalo sparno i tiho, tako da bi se osobi koja se tu našla činilo da čuje šum reke koja se zlatasto prelivala pod zracima sunca i vijugavo tromo odmicala ka horizontu.

I toga dana sve je bilo tiho i mirno, ali...

U žbunju nedaleko od obale nalazio se čovek i nekoga vrebao u zasedi.

Pazeći da ne pomeri grančice žbunja, čovek je povukao cev puške kroz lišće i, umirivši ruku, poravnao nišan sa leđima konjanika koji se malo pre toga zaustavio na obali. Ništa ne sluteći, jahač je sa rukom oslonjenom na kuk, spokojno sedeo u sedlu. Životinja pod njim je žudno pila vodu i širila nozdrve, s vremena na vreme raspoloženo mašući dugačkim repom.

Međutim, čovek s puškom je i dalje mirno nišanio i odugovlačio sa smrtonosnim hicem kao da zbog nečega okleva. Možda je spokojstvo njegove žrtve probudilo u ubici grižu savesti i za trenutak zadržalo prst na obaraču...?

Sedeći i dalje u sedlu, konjanik je lagano skinuo šešir i maramicom obrisao znoj sa čela. Bio je to stari-

ji čovek, blede kože, visokog čela i velikih prosedih brkova. Čelo mu je bilo izbrazdano sitnim borama, a oko usana se naizmenično javljao čudan grč, nalik na plač.

Odelo mu je bilo prekriveno prašinom, a okovratnik košulje znojem; i čizme su bile pod debelim slojem prašine i samo ponegde se moglo videti da su crne i lakovane.

Utolivši žeđ, konj je podigao glavu i tiho frknuo, a konjanik je stavio šešir i pritegao uzde. Bilo je očigledno da se sprema da nastavi put.

To kao da je bio znak za ubicu na bregu koji je sedeo zaklonjen grmljem i sa prstom na obaraču. Puška je planula, grančice su se zanjihale, a nekoliko listića je prhnulo u vazduh...

Jahač se zaneo, a onda naglo spustio glavu na grudi i pošao napred. Uplašen neočekivanim pucnjem, konj se propeo i zanjštao.

U stvari, izgledalo je da je čovek odjednom zaspao i nesvesno kliznuo iz sedla na zemlju; kada je pao, podigao je mali oblak prašine, a onda se sve utišalo.

Odmah zatim, životinja je okrenula glavu prema gospodaru koji je nepokretno ležao pored njenih nogu. Posmatrala ga je nekoliko trenutaka kao da se pita da li spava ili ne, a

onda krenula nekoliko koraka napred, prema busenima zelene sočne trave...

Ubica sa brega lagano je krenuo prema reci.

Nosio je šešir velikog oboda, običnu platnenu košulju i pohabani prsluk; lice mu je bilo opaljeno suncem, sitnih očiju i tankih, velikih usta iskrivljenih na levu stranu. Na kukovima mu je "ležao" opasač načičkan mecima i stara izlizana futrola boje meda, sa "koltom" kalibra 44.

Išao je polako, držeći pušku na gotovs, verovatno za slučaj neprijatnog iznenađenja. Osim toga, trebalo je dokrajčiti žrtvu ako se ispostavi da u njoj još ima života.

A izgleda da je bilo baš tako.

Naime, teško pogođeni čovek je malo pokrenuo glavu, ali nije imao snage da otvori oči; na stomaku mu se videla velika crvena ruža koja se veoma brzo širila dok su mu se prsti grčili zahvatajući busenje i sasušenu travu.

Videvši da je žrtva još živa, ubica je zlokobno iskrivio usta i energičnim pokretom repetirao pušku. Oči su mu demonski blesnule, a zgrčene usne otkrile čvrsto stisnute zube.

Ranjenik je otvorio oči i to je bilo jedino što je mogao; bio je bespomoćan, gubio je dah i osećao da mu se život polako gasi. Onda je ubičina senka prešla preko njega poput oblaka. Čuo je dobro poznati zvuk zapinjanja oroza i svakoga časa očekivao pucanj koji je značio sigurnu smrt i kraj svega...

Za to vreme, ubica je počeo da podiže pušku, udaljen od ranjenika jed-

va nekoliko jardi. Bio je apsolutno siguran u sebe, toliko siguran da je zaboravio na svaku opreznost. Čak je prečuo i jasan šum koji je dolazio sa desne strane.

I onda, trenutku kada je hteo da pritisne okidač, čuo je oštar i zapovednički glas sa desne strane. U jednom momentu mu se učinilo da dopire iz velike daljine, a onda se stresao od neke hladnoće u tom glasu, reske oštine koja nije trpela pogovor.

Ubica je zastao kao skamenjen. Bio je toliko iznenađen da je prvih nekoliko trenutaka samo bespomoćno kolutao očima. Kada se malo pribrao očajnički je počeo da traži izlaz.

No, izgleda da izlaza nije bilo.

Čovek na zemlji ponovo je sklopio oči.

Videvši da nema kud, ubica je bez reči bacio pušku i lagano se okrenuo prema glasu; ruke su mu bile malo podignute, a u sebi je psovao. A onda, na svoje ogromno zaprepašćenje, shvatio je da u njega nije bilo upereno nikakvo oružje!

Onaj neverovatan glas što ga je presekao pripadao je nepoznatom čoveku koji je desetak merata daleko, ležerno sedeo u sedlu svog snažnog ždrepcu. Noge i trbuh konja, ali i jahačeve čizme bili su mokri i činilo se da su maločas izašli iz vode. Reka San Houkin bila je plitka i nepoznati je verovatno pregazio negde u blizini i tako neprimetno prišao mestu zločina.

– Prokletstvo! – procedi ubica besno.

Nepoznati jahač imao je na sebi crni sako elegantnog kroja, nešto

svetlije pantalone golubije boje, crni "kalifornija" šešir čiji je obod senčio njegovo preplanulo lice, snežnobelu košulju sa tankom kravatom boje višnje i svileni prsluk u istoj nijansi. Lice mu je bilo uokvireno malo po-dužom, uredno začesljanom kosom, a ispod lučno povijenih obrva gledale su pomalo čudne, golubije sive oči.

Na desnom bedru, ispod dugačkog sakoa u futroli od lakovanog boksa, nosio je revolver sa drškom ukrašenom slonovačom. Odelo i specijalno oružje bili su dva znaka po kojima ga je prepoznavao Divlji zapad, odnosno gotovo svaki jahač u ovim beskrajnim prostranstvima.

Bio je to Dok Holidej, brzoruki kockar i revolveraš.

Suvi i topli predeli Zapada nekada su bili neophodni njegovom zdravlju i tako se uputio ovamo. Uputio se i ostao, ozdravivši i očeličivši se u sasvim drugačijim, ponekad surovim životnim uslovima.

Većiti putnik i čovek koga nije dugo držalo jedno mesto, napustio je Sacramento na severu i uputio se prema jugu ka Josemajt dolini, bogatoj, raskošno zelenoj i sočnoj. Odatle je preko Vajt planina želeo da stigne u Nevadu, a zatim produži u Jutu.

Međutim, dok je gazio plićak na reci San Houkin, čuo je pucanj i promenio pravac. Video je da čovek na zemlji nema oružja i odmah mu je bilo jasno da se radi o podmuklom ubistvu.

Sada su se gledali oči u oči; kukavički ubica iz zasede i legendarni strelac i kockar, Dok Holidej.

Trajalo je još nekoliko trenutaka, a onda je ubica spustio pogled ne mogavši da izdrži hladan "probadajući" pogled čoveka na konju. Instinktivno je zadrhtao predosetivši da mu nema spasa.

Holidej je ćutao i čekao.

Ubica mu je vrebao svaki pokret nadajući se da će se ipak desiti neko čudo.

Ranjenik na zemlji ponovo je okrenuo glavu i uzdahnuo.

Privučen uzdahom, Dok za tren pogleda prema njemu. Iako se radilo o deliću sekunde, to je bilo sasvim dovoljno za nepoznatog. Bolje reći, on je mislio da će biti. Čudno iskeženog lica posegnuo je ka oružju i munjevito izvukao revolver. Dok ga je dizao prema protivniku na licu mu je lebdeo pobedonosni osmeh. Trenutak kasnije, osmeh mu se zaledio na licu, jer je video da je oružje već upereno u njega. Niklovana cev blesnula je na suncu i to je bio poslednji sjajni zlatni zrak koji je ubica ikada video.

Nošen silom inercije instinktivno je pritisnuo okidač. Ali, pre toga ga je već zaslepio narandžasti plamen koji je kao buket, planuo iz cevi strančevog "kolta"; usijano olovo je pronašlo svoj cilj pa je ubica kao istrgnut iz zemlje poleteo unazad, a onda se zatureo nekoliko koraka i bez glasa sručio na zemlju.

Džordžijanac ga je hladno odmerio, a zatim lagano sjahao i prišao ranjenom čoveku noseći sa tobom malu torbu od krokodilske kože. U njoj se nalazio pribor za najhitnije medicinske intervencije od koga se nije nikada razdvajao. To ga je, uo-

stalom, jedino još vezivalo za poziv koji je odavno napustio, odnosno u onom trenutku kada je saznao da su mu dani života odbrojani. I tako se čovek pred kojim je tek bila karijera zubnog lekara otisnuo na Zapad da potraži bolji vazduh, a možda i brzu smrt.

Međutim, smrt je mimoilazila Doka Holideja, a odnosila sve one koji su mu stajali na putu. Umesto mira koji je želeo, čovek iz Džordžije nailazio je na nespokoj. Neprijatelji su se gomilali, neprilike množile, a da ni sam nije znao kako. Poker je pod njegovim prstima prerastao u igru koju je samo on dobijao, a koltovi drugih revolveraša i desperadosa mogli su da se uporede sa njegovim samo što se tiče kalibra. U svemu ostalom, Holidej je bio brži, precizniji i veličanstveniji.

Sa uzdahom je kleknuo pored ranjenog čoveka, otkopčao mu košulju i pogledao ranu. Odmah je shvatio da je povreda teška i beznadežna; trbušna arterija bila je presečena i čovek je umirao. Tu više ništa nije mogao da učini.

Čovek je otvorio oči i pogledao ga. Izgleda da je bio svestan činjenice da ga život lagano napušta.

– Ne pomerajte se... – posavetovao ga je Dok.

– Je... li.. – gotovo?

Holidej klimnu glavom.

Lagano je sklopio oči i odmah zatim ih otvorio. Nešto ga je teralo da što bolje iskoristi trenutke koji su mu preostali: ruka mu je sama pošla prema Doku, a pogled na tren postao bistriji.

– Čujte... – prošaputao je tražeći prave reči. – Ja sam Metjus... pošao sam u San Francisko da sretinem kćerku... da je... odvratim...

Zastao je da predahne. Holidej mu je na ranu stavio tampon od čistih zavoja, pokušavši da bar malo zaustavi krvarenje.

– Ja sam vlasnik... štamparije u Sonori. U poslednje... u poslednje vreme mi prete... pisao sam kćerki o tome. A ona... rekla je da će doći da mi pomogne... Zato... moram da je sprečim... da i ona ne strada...

– A ko je to protiv vas? – upita ga Dok mirno.

Ranjenik je disao sve ubrzanije, a ruka mu je grčevito stezala rever Holidejevog kaputa.

– Zapamtite.... moja Klara... Klarisa Metjus... – šaptao je. – Oh, mister... obećajte mi da ćete joj... pomoći da ode... da napusti Sonoru. Recite da sam je molio da... da se vrati tetki u San Francisko... Obećajte!

Dok podiže glavu i pogleda obrise prelepe i divlje Sijera Nevade. Istini za volju, nije bio raspoložen da se zadržava u Sonori. Ali, čovek na samrti ga je preklinjući molio...

Da li je tako nešto mogao da odbije?

– Kako će vaša kćerka doći? – upitao je. – Kočijom? Kako da je sretinem?

Ali, ranjenik kao da ga nije čuo.

– Obećajte! – mucao je gubeći dah i zatvarajući oči. – Obećajte, molim vas...

– Obećavam – kazao je glasno i odlučno.

Kratak trzaj usana koji je poličio na osmeh, a onda je stisak Metju-sove ruke naglo popustio, a telo mu mlitavo klonulo na zemlju. Zatim mu se na licu pojavio blaženi izraz večitog mira i spokoja.

Bio je mrtav.

Džordžijanac se polako uspravio.

Sunce je lagano zalazilo i senke su se već prilično izdužile. Sa reke je dopirao svež povetarac što je bio jasan znak da će se noć spustiti veoma brzo. Uzdahnuo je i odložio torbu u stranu. Sada je trebalo prionuti na posao.

Nešto kasnije, ponovo je uzjahao svog Miga i još jednom se okrenuo prema grobu nepoznatog štampara iz Sonore. Sveža humka i drveni krst jasno su se ocrtavali u sumraku koju se spustio na obalu.

Ubicu je pokrio kamenjem i izlomljenim granjem.

Kada je poterao konja na istok, nebom su počeli da kruže lešinari. Miris bufalo trave prostirao se ravnicom, a svežina skore noći delovala je okrepljujuće.

Dubina je još jednom presekla put Doku Holideju i ponovo ga stavila u iskušenje.

* * *

Diližansa se zaustavila u Sater Kriku kako bi se promenili konji, a putnici i posada malo okrepili i sprali prašinu iz grla.

Bila je to selendra poput mnogih sličnih na putu između Grejs Velija i Bigok Flejta. Kuće od dasaka neuređenih fasada i dvorišta, debela praši-

na u glavnoj ulici i rojevi muva onda kada su senke najkraće.

Bilo je podne.

Odmah pored konjušnice nalazio se salun "Cvet" koji ni na jedan način nije odgovarao svom nazivu; trule daske na verandi trema i jedna stara stolica za ljuljanje, vrata koja su škripala i polumračna zagušljiva prostorija. U stolici je dremao neki kauboj sa šeširom namaknutim na lice, a tišinu i podnevni mir ulice poremetio je dolazak diližanse.

Iz kočije su izašla tri putnika, dva muškarca i jedna žena. Ugledavši je, kauboj u stolici je tiho zviznuo kroz zube...

Kakva cura, pomislio je u sebi.

Imala je raskošnu dugu haljinu, šešir sa perjem i crnu kosu sa bezbroj šnalica ukroćenu u bogatu i prelepu punđu. Sa obe strane lica padalo je nekoliko redova tamnih lokni koje su bile ogroman kontrast njenoj nežnoj koži, belojoj kao alabaster. Lice joj je bilo pravilnog oblika, usne pune i rumene, a ispod tamnih trepavica lepe zelene oči zbunjeno su posmatrale okolinu i kratko se zadržale na kauboju u stolici za ljuljanje. Po njenom izrazu odmah se moglo zaključiti da joj se atmosfera ovog mesta nije dopala i da želi da što pre ode odatle. Tome je verovatno doprineo i miris jeftinog viskija koji je sa zadahom znoja, zveketom čaša, psovkama i raskalašnim smehom dopirao iz saluna.

Nekoliko trenutaka kasnije na tremu se pojaviše nekoliko neurednih, polupijanih tipova. Nečija noga je pritom zakačila stolicu za ljuljanje i

snažno je prevrnula zajedno sa mladicom.

Ljudeskara u zelenoj košulji koji je to "slučajno" uradio odmahnuo je rukom, kreštavo se nasmejao i požurio za svojim prijateljima. A onda su svi, kao po naredbi, zastali na ivici trema i zagledali se u devojkę pored diljanse. U prvi mah nisu verovali da je stvarna, odnosno, pomislili su da je u pitanju fatamorgana. Za ogrubele ljude iz divljine koji su o ljubavi i lepoti slušali uglavnom iz priča, pojava te žene bila je najlepší prizor koji se ikada mogao videti.

Za to vreme, kauboj je mrmljajući ustao sa poda i otresao prašinu sa pohabanog odela. Inače, bio je to visok i koščat momak, odlučnih crtica svetlih očiju i kose boje zrelog žita. Iako se trudio da očisti prašinu sa odela i nekako popravi izgled, to nije imalo mnogo uspeha: prilično iznošene pantalone, jakna pohabanih ivica i izbledela crvena košulja nisu delovali naročito impresivno. Ipak, ko se bolje zagledao u njega mogao je da prepozna snagu u tim mišićima, živost u očima i pogledu. Naravno, na kukovima je nosio opasač sa koltom čija se sjajna drška svetlucala na suncu.

– Oh, pogledajte samo! – povikao je snagator u zelenom, mada je to bilo potpuno nepotrebno. Ionako su svi već buljili u devojkę.

Naravno, odmah se moglo zaključiti da mlada dama nije iz ovih krajeva i da je prešla dosta dug put pre nego što je stigla u Sater Krik.

– Hajde, Gase! – povikaše ostali, namerno izazivajući ljudeskaru u ze-

lenom. – Dama samo tebe čeka, zar ne vidiš?

Džin u zelenoj košulji bio je nadzornik na obližnjem ranču "Koral", ali je više vremena provodio u salunima nego u sedlu. Zbog toga je smrdeo na viski i jeftini duvan, ali sada to nikome nije bilo važno. Na podstrekiivanje svojih drugova samo je pročistio grlo, nesvesnim pokretom dlanova pogladio košulju i lagano sišao na ulicu.

Devojkę je stajala sama pored kočije pošto su svi ostali ušli u salun kako bi se okrepili pred nastavak puta. Ona se zadovoljila time da otvori mali suncobran sa cvetićima i tako zakloni od podnevne jare.

– Zdravo! – začula je u sledećem trenutku glas iza sebe.

Brzo se okrenula i Gas se našao pred otvorenim suncobranom. Čuvši smeh svojih drugara sa trema, žestoko je pocrveneo. Onda je odgurnuo suncobran u stranu i prišao lepotici.

– Ako vas muči sunčanica, lutko – dobacio je kezeći se – kako bi bilo da pređemo u salun na pivo?

Međutim, ona je gledala na suprotnu stranu.

– Hej, Gase! – vikali su mu pajtaši podsmešljivo. – Dama je osetila da nisi gospodin, ha, ha, ha!

– Izmakni se malo, Gase! Zaudaraš na bure!

– Koliko si popio viskija onesvestio bi se i konj, a kamoli takva ledi!

Nadzornik sa "Koral" ranča se namršti.

S druge strane, niko od prolaznika nije ni pokušao da pritekne u pomoć ili pak obuzda napasnike. Što se na-

oružanog pratioca kola tiče, on je bio u salunu, a vozač je pripremao konje u konjušnici.

Devojka je očajničkim pogledom tražila neko drugo lice, ali videla je samo zlatokosog kauboja. Bio je nepomičan i tih i nije znala da li od nje ga može nešto da očekuje.

Zato je odlučila da krene prema kolima, ali joj je Gas preprečio put.

– Zašto žuriš, mala? – upitao je cereći se.

Devojka oseti kako je obuzima strah. Ipak, potrudila se da ne klone.

– Pustite me! – povikala je glasno.

Kauboju na tremu lagano spusti ruku prema oružju.

Istog časa, osetio je revolversku cev uperenu u leđa.

– Hteo bi da pomogneš? – zacerekao se jedan iz “veselog” društva. – Šta kažete, pravi kavaljer?

Kauboju je ćutao. Odmah zatim jedna ruka mu je izvadila revolver iz futrole i grubo ga gurnula napred.

– U prvi red i posmatraj zabavu!

Ostali se nasmejaše. Nadzornik sa “Koral” ranča imao je u salunu više pajtaša nego što je to kauboju sivih očiju mogao i da pretpostavi. Do sad ih je prebrojao šestoricu...

Devojka se bespomoćno osvrkala dok joj se Gas približavao sa požudom u očima. Svi su iščekivali šta će se desiti, a Sater Krik kao da je opusteo. Naoružani pratilac kočije došao je do ulaza, bacio pogled napole i brzo se vratio nazad. Naime, nije mu baš bilo do uplitanja u obračun, pogotovo kada je druga strana bila toliko nadmoćnija. Uostalom, njegovu je bilo da prati četvoropreg do

Sonore i da se tokom putovanja brine o putnicima.

Sada su bili u Sater Kriku i javni red i mir bili su u nadležnosti čuvara zakona.

Za to vreme Gas je ispružio ruku da dotakne devojku, ali je dobio žestok šamar. Zastao je zabezeknut i ruka mu je mahinalno pošla ka obrazu. Ni on sam ni njegovi bučni prijatelji nisu mogli da veruju da mu se desilo tako nešto. I oni su nekoliko trenutaka nemo zurili, a onda prasnuli u gromoglasan smeh.

– Prokleta devojčuro... – progundala Gas spreman na skok. – Pokazaću ti ja koga si...

Ona je ustuknula poturajući ispred sebe šareni suncobran. Međutim, snagator ga je prelomio kao da je u pitanju drvce i besno ga bacio u stranu. Njegovi drugovi koji su ga do tog trena podsticali veselom grajom, odjednom su umukli. I on sam je osetio da nešto nije u redu, pa je zbunjeno zastao. Okrenuvši se prema njima, video je da svi gledaju na zapadnu stranu ulice. Svi, uključujući i svetlokosog kauboja.

I on se polako okrete.

Odmah je ugledao snažnog divnog ždrepcu koji je lagano prilazio noseći u sedlu jahača pravog kao strela. Bio je već sasvim blizu pošto ga ljudi, obuzeti Gasom i lepoticom zelenih očiju, uopšte nisu primetili.

A onda... kao da je neka nevidljiva sila najavila njegovo prisustvo i privukla ovamo poglede svih prisutnih.

Odeven u tamno odelo, sa tamnim šeširom čiji mu je široki obod velikim delom senčio lice, jahač se približavao

sasvim polako kao da ne želi da izazove ničiju pažnju. A ipak, svi pogledi su bili uprti u njega, pogledi puni radoznalosti i nekog neobjašnjivog iščekivanja ispunjenog strepnjom. Naime bilo je to iščekivanje slično onome koje čovek oseća ulazeći u duboku mračnu pećinu obuzet nekom tajnom i opasnom magijom. Taj čovek samouverenog držanja i prodornih sivoplavih očiju, izazivao je radoznalost, ali i neku čudnu zebnju koja se na kraju pretvarala u strah. Jahao je pravo prema ljudima ispred saluna.

Iako i sama obuzeta čudnim osećanjem omađijanosti, devojka se prva vratila u stvarnost: uhvativši sa obe strane svoju dugu haljinu, iz sve snage je potrčala prema jahaču.

Ovaj je odmerenim pokretom naglo zategao uzde i životinja se ukopala u mestu.

– Molim vas, pomozite mi! – kazala je zadihano i podigla pogled prema strancu.

Ali, odmah zatim se uplašeno trgla jer čovekove sivoplave hladne oči nisu obećavale ništa dobro. Iako je htela još nešto da kaže, njegov pogled kao da joj je oduzeo svu snagu.

Zadrhtala je od straha strepeći za goli život.

A onda je čovek progovorio i zelenooka lepotica je odahnula. Naime, glas mu je bio razložan, blag i pun razumevanja. Činilo joj se da je shvatio sve što se dešava pre nego što mu je rekla makar jednu jedinu reč.

– Ne bojte se, gospođice, sve će biti u redu – kazao je i bez napore klinuo iz sedla.

Tada je videla da je vitak i visok i da ima duge ruke i tanke prste kakvi su obično kod revolveraša i kockara. Na desnom bedru, u futroli od lakovanog boksa visio mu je revolver sa drškom od slonovače.

Pošto se prijateljski nasmešio, blago ju je uzeo za ruku i ona je bez reči poslušno krenula za njim. Kada su stigli do kola, lagano se naklonio i upitao:

– Natavljate li put, gospođice?

Samo je klimnula glavom.

Tada se pojavio i vozač vodeći odmore konje u pratnji konjušara.. Postavljanje u zapregu trajalo je kratko jer su oba čoveka bila izvežbana za takve poslove. Što se tiče šestorice kauboja sa ranča, oni su u čudu posmatrali neobičnog stranca koji je stajao okrenut leđima njihovom nadzorniku, baš kao da ga ni ne primećuje.

Pratilac kočije je još uvek izvirivao iz salunskih vrata, očigledno se kolebajući da li da priđe ili to ne učini.

Što se tiče kauboja sa kosom boje žita, on je vrebao priliku da se dokoпа kolta koji je bio zadenut za pojas jednom od Gasovih drugova.

– Da li je ovo kočija za Sonoru?

– upitao je stranac vozača koji je upravljao vođice prema sedištu.

– Jeste, mister. Idete sa nama?

– Ako ima mesta?

– Naravno. Plaća se unapred.

– Nisam mislio da ne platim.

Gas ih je neko vreme posmatrao, a onda rešio da nešto preduzme. Prvo se pogledom sporazumeo sa svojim drugarima, a onda obišao stranca kako bi mu se našao licem u lice.

– Ova kočija je popunjena, mister – kazao je.

Zavesica na malom prozorčetu se pomakla i iza nje je izvirilo lepo devojčino lice. Njene zelene oči bile su zabrinute, ali su odavale i znatiželju.

Jer, iako je izbegla najgore i najviše od svega želela da kočija krene sa ovog paklenog mesta, nije odolela potajnoj nadi da će napasnik dobiti svoje. A ako je iko mogao da mu očitaj lekciju, onda je to sigurno bio ovaj čovek izvanrednog držanja, čudnih sivoplavih očiju i ledenog pogleda.

Vozač se popeo na sedište tražeći pogledom svoga pratioca.

Iako se Holidej napravio da ga nije čuo, snagator ponovi.

– Rekao sam da je kočija popunjena!

– Otkud znaš? Da li si ti vozač? – upita on mirno, a onda izvadi iz džepa pozlaćenu tabakeru i lagano zapali jednu dugu mirišljivu cigaru. Gas je kao opčinjen posmatrao njegove pokrete.

– Pitao sam da li si vozač? – ponovio je Dok mirno.

On zbunjeno zatrepta.

– Ja...Nisam, ali... To nema veze!

– Onda se skloni. Ili hoćeš da te sunčanica dotuče?

Gas ga je gledao otvorenih usta. Nije mogao da shvati da neko postupa tako mirno i hladnokrvno. Posebno ga je nerviralo to što mu stranac nije posvetio ni najmanju pažnju.

– Ja se ne sklanjam, dendi! – zarežao je. – U ovoj kočiji nema mesta za tebe!

– Čuo sam da Sater Krik ima lepo groblje – uzvratio je došljak lagano.

– Hoćeš jedno mesto za sebe? I to sada?

Nadzornik sa "Koral" ranča uzmakao je nekoliko stopa nazad. Bio je crven od besa i činilo se da će svaki čas eksplodirati.

Čovek u crnom je nenametljivo zabacio peš svog dugog kaputa i razgolitio dršku "kolta".

– Pa? – zapitao je sa dosadom u glasu.

– Ko si ti? – setio se da upita Gas, njišući šakom desne ruke nad drškom pištolja.

– Zovem se Džonatan Holidej i nemam nameru da presedim ovo popodne na suncu.

– Holidej...? – promućao je Gas prisećajući se nečega. – Holidej? – ponovio je okrenuvši se prema svojim pajtašima.

Kauboj sa kosom boje slame kratko je zažmirio i sa osmehom preleteo preko lica ostalih momaka.

– Ti si onaj Holidej što je pre pola godine sradio u Sonori Ejba Lina i Ripa Čereka?

– Da, baš taj. Čini mi se da si dosta čuo o meni.

– Pa šta! – odbrusi Gas kao da sam sebe hrabri. – Nas je sedmorica!

– Stvarno? Pa šta onda čekate? – dobaci Dok podrugljivo.

Bilo je to otvoreno izazivanje koje je Gas jedva izdržao. Bez obzira na Holidejevu reputaciju, brojna nadmoć je bila prevelika. Jedan protiv sedmorice... dosta čak i za njega.

Samo... ko će biti prvi... Ko?

Gas je zažmurio i video sebe kako se valja po prašini, ispraćen na onaj svet usijanim olovom čoveka iz Džor-

džije. Ta misao mu se nikako nije sviđala...

U stvari, kada bi neko od njegovih momaka prvi započeo, bilo bi mu lakše. Čovek u crnom morao bi da se okrene na tu stranu i Gas bi mu već prosvirao lobanju.

Kao da je pratio misli svog nadzornika, jedan iz njegove pratnje odmakao se od ostalih kako bi imao više prostora da dogradi dršku svog "kolt".

Gas ga je uhvatio krajičkom oka i satanski se iscerio.

Međutim, niko nije uspeo da vidi kako je u ruci visokog stranca odjednom iznikao "kolt". No, narandžasti plamen je već buknuo i zrno je pogodilo kaubojevu ruku i pre nego što je uspeo bilo šta ozbiljno da uradi.

Urlajući, čovek ispusti oružje, a Gas iznenada vrati svoju ruku uvis, uplašen ledenim pogledom čoveka iz Džordžije.

Tek tada je oružani pratilac kočije za Sonoru bučno otvorio vrata i iz puške opalio u vazduh.

– Polazak! – objavio je iz sveg glasa i žurnim korakom krenuo prema svom sedištu pored vozača. No, kada je podigao nogu želeći da se popne na sedišta, ugledao je cev niklovanog kolta pred samim nosom.

U trenu je prebledeo i ustuknuo za korak.

– Šta... šta to znači? – promucio je.

– To znači da treba da se vratiš i pokupiš opasače ovim tvojim prijateljima! – naredi Dok oštro.

– Mojim prijateljima? – pobuni se ovaj. – Oni nisu nikakvi moji prijatelji!

– Nisu? Pa video sam da si stalno stajao na ulazu i iz prikrajka posmatrao zabavu. Očekivao si lep kraj?

– Ja... – zamuca čovek uplašeno – Nis... nisam to hteo već sam morao...

– Neka umukne, prokletnik! – javi se kauboj "slamnate" kose. – Ja ću pokupiti opasače i za tren ih osloboditi gvoždurije!

Nekoliko trenutaka kasnije gomila opasača ležala je na prašnjavom tlu glavne ulice Sater Krika. Kauboj ih je mirno pokupio i bacio na krov kočije.

– Ako ih hoćete natrag, potrčite za nama svega par milja! – dobacio je podrugljivo.

– Dole više nema mesta – dobaci vozač nervozno.

– Ja ću na krov – odvrati mladić mirno. – Volim dobar pogled i čist vazduh.

Holidej priveza konja za kočiju i ćutke uđe unutra. Uspeo je da se smesti u ugao osećajući na sebi poglede svih putnika. Jedino je devojka stidljivo gledala u pod. No, iskusni Dok je bio strpljiv i čekao pogodan trenutak. I tako, kada je kočija već dobro odmakla, njihovi pogledi su se sreli.

– Da niste vi... Klarisa Metjus? – upitao je iznenada.

Bledilo na devojčinom licu bilo je tako naglo i izrazito da se činilo da će se onesvestiti. Međutim, uspela je da se savlada, gušeći strah u očima.

– Ne.... ja sam... ja sam Meri... Meri Kolins! – promucala je.

Holidej klimnu glavom.

– Tako sam i mislio – kazao je tiho dok mu je u uglovima usana zatitrao slab smešak.

Što se tiče devojke, više se nije usuđivala da ga pogleda.

Poslednje odmorište pred Sonorom bio je Altavil. Tamo su se zaustavili u sumrak. Holidej je izašao, protegnuo svoje utrnule udove i žudno udahnuo večernji vazduh. Zatim je odvezao konja i lagano krenuo prema svetlostima saluna "Belinda" čiji je natpis stidljivo svetlucau u mraku.

Devojka je izašla iz kola sa zebnjom u srcu. Vozač je primetio njenu zbunjenost i bičem pokazao prema jednoj zgradi.

– Tamo je pansion mame Lujze – kazao je. – Ona prima na prenoćište i hranu. Ne zaboravite da je polazak sutra rano i...

– Ja ću vam pomoći oko stvari – ubacio se plavokosi kauboj skočivši sa krova kočije.

– Nije potrebno...

– Ne brinite, ovo nije Sater Krik – nasmešio se mladić.

Devojka ga prvi put malo bolje pogleda. Sad je morala da prizna da je bio prilično simpatičan, naročito kada se smešio. Možda mu je odelo bilo previše pohabano, ali su veselo odlučno lice i snažna telesna građa ukazivali na pouzdanu osobu.

Uzeo je torbe i lagano krenuo ostajući na korak iza nje. Ona je mislila da to čini iz pristojnosti, ali plavokosi mladić je za tako nešto imao sasvim drugačiji razlog: žudno je udisao mi-

ris devojčinog parfema koji se širio oko nje kao oblačak.

– Koga imate u Sonori? – upitao je tek reda radi.

Nekoliko trenutaka je ćutala, a onda neodređeno odvratila:

– Imam nekoga...

– Momka? Ili... muža? – dodao je promuklo.

Devojka se u sebi nasmejala, ali nije usporila korak.

– Nije to što mislite – odvratila je tek malo iskrenuvši glavu. – A šta je sa vama?

Iskreno je slegnuo ramenima.

– Ne znam ni sam. U stvari, idem za Sonoru nekim poslom. Inače, zovem se Čelis, Tim Čelis iz Oregona, Sejem. Čuli ste za Sejem?

– Ne – odvratila je kratko.

– Videli ste onog momka u crnom? – upitao je. – Zove se Holidej. Čuli ste za njega?

– Nisam čula ništa lepo – odvratila je.

On podiže obrve i zavrte glavom.

– Ne znam šta ste čuli, ali meni se dopada. Da ste videli kako je potegao kolt... Ne bih garantovao ni da je Vajat Erp brži...

Ona ga pogeda.

– Volite oružje? Ja ga mrzim... Ono samo donosi zlo!

– U pravu ste, ali... Čovek mora da se bori. Ovde je život surov – dodao je i onda naglo začutao. – Evo, stigli smo!

Zgrada sa velikim lučnim prozorima i debelim ljubičastim zavesama koje su prigušivale unutrašnju svetlost, nosila je natpis "Pansion" što se moglo tumačiti na različite načine.

Ipak, za damu je to bilo pristojno mesto, mnogo bolje od nekog saluna gde se pilo i galamilo do zore.

Mladić se zagleda u devojčine prelepe zelene oči koje su mu se, pri sverlosti fenjera sa ulaza, učinile prepune desetina zlatnih iskrica. Sa divljenjem je odmerio osećajući se kao dečkić na prvom sastanku.

– Da li ste vi zaista Meri Kolins?
– upitao je naglo.

Ona se trže.

– A zašto... zašto vas to interesuje?
– upitala je oprezno.

Ponovo je slegnuo ramenima.

– Ništa posebno, samo... Holidej je u kolima pomenuo neko sasvim drugačije ime. Zašto je to učinio?

Sada se namrštila.

– Prisluškivali ste?

Blago se nasmešio.

– Bilo je sasvim slučajno. Uostalom, zaboravimo to. Kada sam vas upitao, nisam mislio ništa loše. Što se mene tiče, možete biti i sam đavo. Ni tada mi ne bi smetalo da budem u vašoj blizini.

* * *

Nalonjen o šank "Belinda" saluna, Dok Holidej je lagano ispijao svoj brendi. Uvek kada bi za šankom poručivao piće, Džordžijanac je gledao da preko puta njega bude ogledalo. To je učinio i ovog puta.

Naime, pijuckao je naizgled nezainteresovano, ali je ispod poluspuštenih kapaka mogao da osmotri sve oko sebe, odnosno da registruje i najmanji šum.

Sada je lagano odložio čašu i otpuhnuo dim; još pre nekoliko sekundi spazio je čoveka sa zvezdom koji mu je lagano prilazio. Čovek je na sebi imao plavu košulju upasanu u sive pantalone, a preko nje žute tregere. U prvi mah šerifova prilika podsetila ga je na takozvane "plavokaputaše", odnosno jenkijevske vojnike.

Što se tiče samog saluna, prostorija je bila poluprazna. Sve je mirisalo na svežu boju, a nameštaj se lepio pod prstima. Lusteri sa plehanim abažurima pričvršćeni za stubove bacali su senku na suprotnu stranu i neke od stolova ostavljali u polutami.

Čuvar zakona se naslonio na šank i odmerio Doka drskim pogledom. S druge strane, on je potpuno mirno ispraznio čašu, pogledao barmena i rukom pokazao da ne želi više.

Šerif se nakašlja.

– Kockar?

Dok ćutke izvadi tabakeru.

– Nešto sam te pitao, mister? – dobacio je šerif povukavši ga za ruku.

Holidej se lagano okreće.

– Dovoljno je da me učtivo oslovite, a ne da me vučete za rukav, šerife – rekao je hladno.

Čovek sa zvezdom se naroguši. Bilo je očigledno da je očekivao više respekta od došljaka.

– Pitao sam da li ste kockar! – ponovio je i ljutito se isprsisio.

– Pogodite!

– Kako to mislite?

– Pa ja pogađam da ste vi predstavnik zakona – objasnio je.

– Vidi se po ovome – odvrati čuvar zakona dodirnuvši zvezdu.

– Naravno. A pošto ja nisam okačio kečeve o rever, ne možete znati da li sam kockar ili nisam...

– Imate dug jezik, stranče. Samo znajte da ovde ne trpimo kockare i varalice..

– Zar? – dobaci Holidej ledenim glasom. – Koliko vidim, ovde se kockaju drugi, a ne ja...

Šerif pogleda tamo gde i Dok; za jednim stolom, malo uvučenim pod stepeništem, sedela su četiri partnera. Bili su zadubljeni u igru i udaljeni tako da ih nisu mogli čuti.

– To su samo igrači, a ne varalice – dobacio je šerif. – Za svakog znam da igra pošteno...

– Varate se!

– Kako?

Dok se osmehnu.

– Onaj tamo.... u prugastom kaputu, žuta marama...

– Kenet Vajker! Oh, šta to govorite? To je naš čovek, ovdašnji trgovac!

– Samo ga pratite i videćete da će, kada se sledeći put bude počeo iza uva, izvaditi jednu kartu.

– Gluposti! – odseče šerif ljutito.

Dok se još uvek blago smešio.

– Hoćete li da se kladimo?

– Ne trpim kladenje! – odbrusio je čovek sa zvezdom i uputivši mu ljutit pogled, prišao malo bliže stolu.

Trgovac koga je šerif nazvao Kenetom Vajkerom bio je pozamašan debeljko gustih obrva i crvenog nosa. Nosio je golubije plavu košulju i žuti vratnu maramu sa čvorom koja je bila umašćena od njegove duge kovrdžave kose namazane nekim uljem.

Šerif je stao pored trgovca i čekao.

Barmen je počeo da briše glatku površinu šanka i ne gledajući u Doka, šapatom mu dobacio:

– Čuvajte se šerifa, stranče... Opa-san je ako mu nagazite na žulj – do-dao je, pa se lagano udaljio na drugi kraj i počeo da ređa čaše.

U jeku igre, kada su uzimane karte i bačeni najveći ulozi, trgovac se promeškoltio na stolici i krenuo rukom prema potiljku. Onda se počeo vratu, podvukao dva prsta pod obod kragne i... jedna karta mu je skliznula u dlan.

Šerif nije verovao svojim očima. Ipak, munjevito je reagovao; u času je zgrabio trgovca za ruku stežući je poput klješta tako da je Valker zajaukao.

Ostali su iznenađeno podigli glave.

– Zar i ti Kenete? – dobaci jedan od igrača ugledavši kartu u debeljkovoj ruci.

– Prokletstvo! – dobacio je drugi ljutito. – Zahvali nebesima što je šerif tih inače...već bih ti pokazao!

– Strpajte ga u zatvor! – dobacio je neko.

Debeljko je prebledeo i nemo zurio preda se. Bio je toliko posramljen da nikoga nije smeo da pogleda u oči.

– A mi smo verovali da ga služi sreća – promrmlja njegov partner, suvo-njavi starac sede brade.

A onda su mu sva trojica okrenula leđa.

Šerif se okrenuo prema šanku, ali Dok više nije bio tamo.

– Gde je? – upitao je krčmara lupuvši rukom.

– Ko, šerife?

– Onaj stranac... Pre minut je stajao ovde.

– Otišao je gore. Odjednom se okrenuo i otišao.

– Koja soba?

– Ona moja najbolja... U dnu hodnika.

Čuvar zakona krenu na sprat, ljut što se nepoznati udaljio bez njegove dozvole. Kada je došao do naznačenih vrata, za tren je zastao i oslušnuo. Iznutra se ništa nije čulo. Ipak je podigao ruku i nekoliko puta snažno zakucao.

Odmah zatim začulo se škripanje madraca, posle toga koraci, ključ u bravi... Onda se iza odškrinutih vrata pojavilo kockarevo lice. Džordžijanac je bio gologlav i pramen guste crne kose padao mu je na čelo, tačno ispod pravilnih lučnih obrva. Njegove ledenoplave oči sijale su ljutitim sjajem.

– Šerife – odmah je dobacio Dok ne dajući mu vremena da se pribere.

– Stvarno ne volim kada me neko uznemirava u mojoj privatnosti. Da sam želeo društvo ostao bih još u salunu. Došao sam u svoju sobu da bih bio sam.

– Hej, hteo sam da vam... – počeo je šerif, ali je iznenađeno zastao videvši u Holidejevoj ruci cev niklovanog revolvera.

– Odlazite ili ću pucati... – procedio je Holidej.

Šerif ustuknu. Nešto u pojavi i glasu ovoga čoveka govorilo mu je da bi on i ostvario svoju pretnju. Zato se bez reči okrenuo i pošao nazad čuvši iza sebe škljocanje brave.

Duboko je uzdahnuo osetivši da se iza ovog čoveka krije neka velika tajna.

Počela je da ga muči i određena zla slutnja, ali tu nije mogao ništa da učini.

Samo da ga vidim kako odlazi, pomislio je pokušavajući da napravi veselo lice pre nego što siđe u salun. To je značilo ne pokazati mi trunku slabosti.

Jer, šta bi u suprotnom rekli građani Altavila?

* * *

Kočija za Sonoru bila je spremna u samu zoru.

Sunce je tek isplovilo iza zelenih valovitih bregova na istoku i obasjavalo zemlju svojom rumenom svetlošću. Čelis je je već bio spreman i s nestrpljenjem je bacao poglede prema pansionu mame Lujze odakle je trebalo da se pojavi njegova sinoćna saputnica.

I baš kada je hteo da krene i vidi šta ju je zadržalo, ugledao ju je sa torbom u ruci. Srce mu je uzbuđeno zatreperilo i pošao joj je u susret. Ali, pre nego što je pružio ruku da prihvatiti prtljag, za tren je zastao zadivljen njenim izgledom. Bila je odmorna, lepša nego juče, u stvari... najlepša žena na svetu.

Uputila mu je jedan šarmantan osmeh i od njegovog pogleda nesvesno pocrvenela.

– Biće lep dan – kazao je i odmah uvideo da mu je primedba prilično glupa.

Devojka je samo klimnula glavom i nastavila da hoda.

Dok ju je pratio, Tim Čelis je zaključio da je on za nju najobičnija skitnica, dostojna malo učtive pažnje i ništa više. Nije se usuđivao ni da uđe u kočiju i bude pored takve lepote; njegovo mesto bilo je na krovu gde se guta prašina i udiše konjski znoj.

Vozač se popeo na sedište i prihvatio devojčinu torbu.

Oboje su potajno bacali poglede prema "Belindi", ali Dok Holidej se nije pojavljivao. Što se Čelisa tiče, on je noć proveo u konjušnici i mada se celo jutro čistio od slame, opet bi tu i tamo pronašao po koji otpadak i krišom ga bacio na zemlju.

I pre nego što je došao ovamo razmišljao je o tome da li uopšte da krene za Sonoru. Činilo mu se da to nije imalo nikakvog smisla.

Devojka je sela u ugao i odmah promolila glavu kroz maleni prozor. Izgledala je zadovoljno i srećno i blago se osmehivala. Zbunjeni Čelis je stajao pored prozora i vrhom čizme crtao po prašini.

– Zar vi ne idete? – upitala ga je.

Pre nego što je uspeo da odgovori, začuo je topot kopita. Podigao je glavu i ugledao trojicu jahača koji su im se približavali. Odmah se namrštio pošto mu se nisu nimalo dopali.

Naime, dvojica sa strane bili su prilično neupadljivi i odaval su prave revolveraše. Bili su mršavi, povijenih leđa i mračnog izraza lica neprestano osmatrali sve oko sebe. Nosili su nisko pripasane koltove i bilo je jasno čime se bave.

Jahač u sredini izgledao je drugačije. Naime, može se reći da je bio pomalo posebna, tačnije rečeno ne-svakidašnja pojava.

Imao je tek nešto više od dvadeset godina i nadmen izraz lica svojstven tom dobu. Jahač je uspravno, visoko podignute glave i bio obučen u fino odelo naručeno negde u San Francisku ili pak u Los Angelesu. Njegov opasač, futrola i drške koltova bili su optočeni zlatnim kopčama i ukrašeni umecima. Pozlaćeni su bili i lanac džepnog sata kao i dugmeta na košulji, a zlatnih ukrasa nije bio pošteđen ni prekrasni mladi ždrebac koga je mladić jahao.

Ted Čelis je zurio u mladića. Nebesa, ovaj liči na pokretnu zlatarsku radnju, pomislio je i uzdahnulo.

U međuvremenu, konjanici su se dosta približili. Naravno, nakindureni mladić je odmah spazio crnokosu zelenooku lepoticu i pogled mu bljesnu požudom i divljenjem. Zato je zategnuo vođice i zaustavio se. Naravno, i njegovi pratioci učiniše isto.

Devojka uvuče glavu unutra.

– Krenite! – povikala je odlučnim glasom.

Vozač je oklevao. Njegov pratilac se još uvek nalazio u salunu i morao je da ga sačeka. Osim toga, nedostajao je još jedan putnik, a to je bio Dok Holidej.

Tim Čelis se izmakao pošto su ga skoro oborili revolveraši, pratioci mladog džentlmena.

Kao da je naslutio nevolju, vozač je podigao bič želeći da potera konje.

– Stani! – odjeknuo je piskutav glas i vozačeva ruka zaustavila se u vazduhu.

– Ali... zašto? – promućao je čovek sa bičem neodlučno.

– Ova kočija kasni deset minuta! – rekao je "zlatni" mladić nadmeno se smešeci.

– Kako?

– Čuo si šta sam rekao! – besno je ponovio momak, lagano sjahao i prišao kočiji. Njegovi pratioci ostali su u sedlima, pažljivo motreći sve oko sebe.

– Šta ovo znači? – umešao se Čelis, no mladić je samo ispružio ruku i odgurnuo ga. – Ne mešaj se, skitnico! – dobacio je ljutito i otvorio vratanica kočije.

Devojka se skupila u svom uglu kao da je predosećala da će je snaći neka nevolja.

I zaista, odmah posle nekoliko trenutaka, "zlatni" je osmotrio unutrašnjost kočije i dobacio:

– Ova lepotica bi mogla da siđe! – rekao je praveći pored sebe mesta za prolaz. – Imamo kratak razgovor u četiri oka.

Čelis je koraknuo, ali ga je zaustavilo zapinjanje oroza na koltu, poznat zvuk koji je začuo iza leđa.

Devojka je i dalje sedela.

– Šta hoćete? Ko ste vi? – upitala se trudeći se da mu se u glasu ne prepozna drhtanje.

– Reći ću vam kada izađete, lepotice.

Ona se namršti.

– Gde se to nalazimo? Zar u ovom gradu nema zakona?

Mladić se nasmeja, očigledno zadovoljan situacijom.

– Nije mi prvi put da zakon bacim u prašinu ili ga pošaljem čak... na groblje.

Čelis se okrenuo i ugledao oružanog pratioca kočije koji se pojavio na vratima saluna, a onda se brzo vratio unutra.

– Plašljivi kojot! – progunda plavokosi kauboj ljutito. A onda... onda je ugledao nečije čizme na ogradi. Pažljivije se zagledao i video da neko sedi u stolici za ljuljanje na tremu, sa nogama na ogradi. Nije mu video lice, ali je slutio da je to Holidej.

Za to vreme, nakindureni mladić se uozbiljio.

– Hoćete li da siđete, gospođice? – upitao je devojku s nervozom u glasu.

– Nemam nameru! – odvratila je lepotica.

Istoga časa on ju je uhvatio za ruku.

Baš tada Čelis je ponovo krenuo na njega, ali "zlatni" je hitro izvukao svoj kolt i uperio ga plavokosom mladiću među oči.

– Miruj, ništarijo... ili ću ti prosvirati glavu!

Videvši da se situacija zaoštrila, devojka odgurnu njegovu ruku i izađe iz kočije.

– Šta sve ovo treba da znači? – upitala je oštro.

Mladić je vratio revolver u futrolu i ponovo se nasmejao.

– Laskam sebi da sam video dosta lepih žena, ali ovakvu još ne. Ha, lepojko.... još ako bi bila dovoljno pito-

ma, mogla bi da zaslužiš moju naklonost. Dakle, da vidimo...

Pre nego što je završio rečenicu, "zlatni" je obgrlio devojkicu oko struka i privukao je k sebi. Ali istoga trenutka, ona ga je "zvučno" ošamarila...

Momak je ustuknuo i prineo ruku obrazu na kome se jasno ocrtavao trag male šake. Trebalo mu je nekoliko trenutaka da se pribere, a onda se namrštio, ljutito se izvio i zamahnuo rukom...

– Ne bih to pokušao! – začuo je iza sebe tvrd, ledeni glas.

Mladićeva ruka zastala je u vazduhu. Okrenuo se i na trenu ugledala čoveka u crnom. Stajao je onako visok i vitak, obasjan ranim suncem kao zlatnom prašinom. Senka šešira zaklanjala mu je polovinu lica, ali ledena mirnoća koja je izbijala iz cele njegove pojave dopirala je do mladića poput snežnog daha sa Sjevera Nevade.

On prezrivo odmahnu rukom i dobaci svojim pratiocima:

– Oterajte ga! – kratko je dobacio.

Zatim se sve ponovilo isto kao i juče; Dok je munjevitim, mađioničarskim potezom izvukao svoj "linkoln" i zapucao tako da je oružje izletelo iz ruku revolveraša. Uznemireni, konji pod njima su se visoko propeli i malo je nedostajalo da ih zbače u prašinu.

A sve je trajalo tek koju sekundu!

Zatim je "kolt" našao put u futrolu, obrnuvši se nekoliko puta oko Doko-vo-vo-vo kažiprsta. Iznad njegove glave još uvek je lebdeo oblačić dima.

"Zlatni" mladić je zurio u njega kao u avet. Ništa nije shvatao... Njegovi najbolji momci razoružani su za tren

oka i to kao najobičniji početnici. U tom kratkom trenu i on se nekako promenio: sva njegova nadmenost nestala je kao oduvana vetrom, a on sam je osetio strah koji se trudio da ne pokaže.

I zatim, kada se niko tome nije nadao, on počeo da skida opasač.

– Ne želim da se borim – kazao je kratko i bacio opasač na zemlju.

– U redu, onda se pokupi i počisti se odavde! – dobaci mu Holidej prezrivo i okrete se prema devojkici. I baš kada je hteo nešto da joj kaže, primetio je naglu promenu izraza njenog lica.

– Pazite! – viknula je uzbuđeno.

Odskočio je u stranu kada je bahati mladić opalio iz revolvera skrivenog u futrolu pod pazuhom. Zrno ga je tek okrnulo po ramenu, pa se sledećeg trena bacio na pod trena. Zlurado se smešeci, mladić se spremao da pripuca još jednom, ali nije stigao da opali. Grunuo je pucanj, momak je zastao, zagledao se ispred sebe kao da je nečim začuđen, a onda bez reči pao, licem okrenut ka zemlji. Njegovo telo ostalo je da leži bez ikakvog pokreta.

Holidej se pridigao na lakat i pogledao u stranu; na udaljenosti od oko desetak metara stajao je Tom Čelis sa zadimljenim revolverom u ruci.

– Hvala – rekao je kratko i jedva primetno klimnuo plavokosom kauboju. Onda je ustao i lagano vratio revolver u futrolu.

Mladićevi pratioci poskakali su sa svojih konja i pritrčali mladom gazdi. Jedan od njih uzeo mu je glavu u ruke i kratko je odmerio.

– Mrtav je – procedio je jedva čujno i odmerio Čelisa sa pretećim sjajem u očima.

– Dobio je što je zaslužio! – dobaci kauboj. – Bila je samoodbrana i...

– Samoodbrana? – povikao je revolveraš bečeći se. – Vraga samoodbrana! Dogovorili ste se da ga ucimate i zato teško vama! Ovo je jedini sin Roda Kalverta! Prevrnuće svaki kamen da vas pronađe i ubije... Zapamtite! – dodao je, a zatim zajedno sa pajtašem podigao telo i prebacio ga preko sedla.

– Rod Kalvert? – progundā vozač dok su se konjanici udaljavali. – Taj je pravi demon.

Plavokosi kauboj uzdahnu.

– Imam svedoke da sam morao..

– Mister, ja nisam ništa video! – dobaci vozač. – I zato me ni slučajno ne mešajte u to, da znate. Imam dvoje dece.

Ulicom se polako približavao šerif, a iz saluna se najzad pojavio pratilac kočije. Što se tiče Doka, on je mirno stajao na tremu, naslonjen na stub.

Kada se približio, čuvar zakona iz Altavila je shvatio da je zakasnio na "glavnu predstavu".

– Kakva je to pucnjava? – upitao je oštro.

– Ubijen je sin Roda Kalverta! – dobacio je vozač sa sedišta.

– Štaa? – zaprepastio se šerif. – Ko ga je ubio?

– Ja! – javio se Čelis. – Potegao je na golorukog čoveka i...

– To je ubistvo! – povika on besno. – Zna li vi ko je Kalvert?

– Da sam znao, šerife – dobaci kauboj ironično – pobegao bih i pustio da

taj naduvenko maltretira ovu devojkicu ili iz potaje ubija onog čoveka.

– I trebalo bi da bežiš, kučkin sine! – prekinuo ga je šerif. – Kalvert je najmoćniji rančer u ovom kraju!

Čelis ga prezrivo odmeri.

– Znači li to da ste i vi njegov šerif? – upitao je.

Čovek sa zvezdom je zinuo kao da nema vazduha, a zatim izvukao revolver.

– Hapsim te! – grmnuo je.

– Zašto? – pobunila se devojkica. – Zar je trebao da dopusti da taj mlađić na podmukao način ubije ovog džentlmena?

– Vi ućutite! – obrecnuo se šerif. – Ne želim da zbog njega Kalvert sravni ceo Altavil! Neka on visi umesto nas!

– Bez suđenja? – začu se hladan i rezak glas Doka Holideja koji je lagano prilazio držeći cigaru među zubima.

Šerif ga neprijateljski odmeri.

– I vi ste umešani u ovo?

Dok klimnu glavom.

– Priznajte? – obradova se čovek sa zvezdom. – Onda ste i vi uhapšeni!

Džordžijanac ga sažaljivo odmeri.

– Ako sam dobro razumeo – dobacio je oštro – ovom čoveku se neće suditi? U stvari, sudiće mu Kalvert?

– Nije vaše da zapitkujete, mister! A sada skinite opasač!

Ali, Holidej se nije pomakao.

– Šerife, sinoć ste bili pred mojim vratima – podsetio ga je. – Verujem da vam je jasno kako mi nije naročito stalo do određenih stvari tako da moj kraj može biti i vaš, samo da znate.

Znači, apsolutno mi je svejedno, šerife.

Čuvar zakona iz Altavila nervozno je grickao brkove.

– Uđite u kola – obratio se Dok devojci, a zatim pažljivo otvorio vrata i pomogao joj da uđe. Pogledi su im se za trenutak sreli i ona oseti kako je obliva neka čudna malaksalost...

– Kreći! – naredio je Dok i vozač bez reči zamahnu bičem.

Odmah zatim kočija za Sonoru zakloparala je prašnjavom ulicom Altavila kasneći čitavih pola sata. Za to vreme, šerif i Holidej su se ćutke odmeravali.

– Mi odlazimo! – reče Dok iznenađeno, držeći šaku blizu drške kolta.

Čuvar zakona se nasmeja.

– Garantujem da nećete daleko! – odvratio je podsmešljivo. – Oni momci su verovatno već obavestili Kalverta...

– Meni je dovoljno da ste vi ubeđeni da ovaj momak nije kriv.

– Ja? Ubedite vi Kalverta, a ne mene. U svakom slučaju, moraću kao šerif da budem na čelu potere. Mislim da nemate mnogo šansi i zato...

Dok odmahnu glavom i uputi se ka konjušnici; Čelis je išao za njim osvrćući se, ali šerifu nije bilo ni na kraj pameti da upotrebi oružje.

Kao da je to znao, Holidej je koračao mirno, potpuno siguran u sebe.

– Pobogu... – progundao kauboj u sebi. – Pa njegovi živci su od čelika!

* * *

Dva jahača su u paklenom trku grabila brdovitim terenom. Čelisov

konj je nekoliko puta okliznuo i mladić se jedva održao u sedlu. Za to vreme njegov ćutljivi saputnik je lagano izmicao.

Sada su izbili na vrh brega i zastali; dole je vijugao put kojim je trebala da naiđe kočija.

Čelis je sinuo šešir i obrisao oznojano čelo. Ovih nekoliko minuta predaha zaista mu je dobro došlo.

– Dolaze! – dobaci Holidej kratko.

– Kako znate? Ja ništa ne čujem.

– Vidim prašinu iza stene – odvratio je. – Ti sada kreni bez konja, ali isključivo po kamenju kako ne bi ostavljao tragove. Ja ću povesti oba konja i navući poteru na drugu stranu...

Plavokosi kauboj se počeo iza uha; ovaj nepoznati čovek stavlja je zbog njega glavu u torbu, a on na tako nešto nije bio navikao.

– Čujte, zašto sve to? Ja umem...

– Toliko ti dugujem jer si mi spasao život – prekide ga Holidej mirno. – A sada, hajde, jer diližansa dolazi. Ako ne požuriš, nećeš stići da se ukrcaš.

Mladić kratko klimnu glavom, kliznu iz sedla i kao zec odskakuta niz padinu. Negde na polovini puta se okrenuo da mahne Doku, ali se ovaj već izgubio. Zato se okrenuo i nastavio da skakuće s kamena na kamen, mada su ga noге strahovito bolele. Ali, samo je stegao zube, svestan da u ovoj situaciji nema drugog izlaza.

Iznenada mu se kao naručena, ukazala izbočina jedne stene iznad samog puta. Pažljivo se pritajio na njoj, sav oznojan i zadihan. Da li će varka uspeti? Hoće li Holidej izaći na kraj sa poterom iz Altavila?

Kočija je nailazila i trebala da prođe tačno ispod njega. Za tren je zažmirio i pustio se...

Oružani pratilac na gornjem sedištu razrogačenih očiju je pratio let nekog tela kroz vazduh. U prvi mah je pomislio da se radi o nekom planinskom lavu, ali crvena košulja bila mu se isuviše dobro poznata.

Sva sreća, Čelis je s treskom pao na krov.

– Hej! – povikao je vozač. – Šta je to?

– Samo ti vozi! – odvrati kauboj iz Oregona. – Imaš putnika sa besplatnom kartom...

– Slušaj, ti... – narogušio se pratilac okrećući pušku.

– Slušaj sada ti! – prekinu ga Oregonac. – Ako se još jednom okreneš na ovu stranu, sletećeš dole sa rupom u potiljku! I ne zaustavljaj se sve do Sonore! – dobacio je oštro i istrgao pušku zbunjenom čoveku.

– Može slučajno da opali, drugar. Vратиću ti je ako nas napadnu Indijanci.

Nedugo zatim, devojka se uplašeno trgla ugledavši glavu sa ćubom zlatne kose okrenutu naopačke.

– Zdravo! – dobacio se smešeći. – Kako ste?

Ona odahnu pokušavajući da se osmehne.

– Sami ste? – upitala je.

– Jesam. On... On je otišao na drugu stranu.

– A šerif? Potera?

– Poći će za njim... – promrmljao je Čelis i odmah zatim se vratio na krov.

Kratko i neraspoloženo je uzdahnuo; kako se činilo, nju bi više radovalo da je ugledala Holideja nego njegovu neobrijanu njušku. Uostalom, možda je bila u pravu: Holidej ih je oboje dva puta izvlačio iz nevolje.

A ipak, ta zelenooka lepotica ga je privlačila. Oborila ga je s nogu čim ju je ugledao i više nije želeo da je ostavlja. To što je u Holideju naslućivao konkurenta na određeni način mu je smetalo, ali, po onome što je čuo o njemu, pretpostavljao je da će pustolov nestati iz njihovih života. Uostalom, ni potera neće biti toliko glupa, pa će se razdvojiti, pomislio je. Tako će mu se pružiti prilika da se dokaže. Istina, već jednom je pokazao da nije kukavica, ali možda to nije bilo dovoljno...

Tim Čelis pažljivo proverio doboš svog revolvera. Zar вреди umreti po ovako lepom danu? Ne, on želi da živi i neće dozvoliti da ga tek tako uhvate. Ovde, u otvorenoj preriji za tako nešto postoje realne šanse. A možda stekne i naklonost lepe zelenooke crnokose žene...

– Brže malo! – povikao je okrenuvši se prema vozaču. – Zar si zaspao?

* * *

Ono što je pretpostavio kauboj zlatne kose zaključio je i šerif iz Altavila, Abel Grant. Na čelu dvanaest oprobanih revolveraša Roda Kalverta stigao je na brežuljak i sjahao. Kalvert je ostao u Altavilu da sačeka povratak potere dajući joj rok od šest časova da dovedu ubicu živog. Naravno, kada

bude u njegovim rukama, zažaliće što je živ.

Abel Grant je buljio u trag i razmišljao kako bi begunac sasvim lepo mogao da siđe niz kamenjar i pridruži se kočiji, dok bi drugi mogao da povede oba konja i navuče poteru na svoj trag!

Onda se setio izobličienog lica sve-moćnog Roda Kalverta i besa pod kojim su se svi oko njega povijali i drhtali; pored svih bio je to i on, Abel Grant, bivši poručnik Sedmog konjičkog puka!

Sa ljutnjom je pomislio na pretnje bogatog rančera da će, ako ne dovedu ubicu, oni stradati na vešalima koje će u međuvremenu spremiti.

— Šta je, šerife?— čuo je nestrpljiv glas iza sebe. — Na koju ćemo stranu?

Grant ih pogleda: dvanaest surovih desperadosa spremnih da skoče i ubiju na svaki Kalvertov mig, a sve zbog "dobre" sume dolara kojom ih je obasipao. Bacio je još jedan pogled u dolinu kojom je vijugao peskovit put išaran tragovima točkova. Vešala za čoveka koji je branio goli život mogla su da pričekaju, zaključio je.

— Tragovi skreću ovamo — rekao je glasno.

— Dvojica?

— Dvojica! — potvrdio je i uzjahao.

Intuicija mu je nagoveštavala da pred sobom ima čoveka u crnom.

Šerif iz Altavila je pogledao: prerija se pružala pred njim kao zeleno more spajajući se sa nebom, dok se nešto

južnije preobražavala u visoravan zvanu "Kopačeva humka".

Neobično uzvišenje ime je dobilo po kopaču zlata koji je tu kopao dve godine, našao zlatnu žicu, obogatio se i otišao na istok. Nešto kasnije umro je za vreme epidemije, a poslednja želja mu je bila da ga donesu na visoravan i sahrane. Tako je mesto dobilo ime.

Izdignut u sedlu, Abel Grant je pokušavao da "uhvati" na horizontu bilo kakvu tačku, nešto što bi označavalo konja ili jahača. Međutim, u ravnici se samo povijala trava terana blagim povetarcem koji je silazio sa bregova.

Napredovali su ćutke i u stalnom oprezu; odjednom su ispred sebe ugledali konja bez jahača. Pio je vodio na obali malog potoka na čijim su se obalama ukrštali šibljac kratkovratih vrba.

Šerif zategnu uzde.

— Nema jahača — dobacio je neko iz gomile.

— Treba da su dvojica — javio se bradonja duge plave kose ispod otrcanog šešira. — Možda su u zasedi?

Grant lagano potera konja prema šumarku. Nisu imali razloga za strepnju, jer su istoga časa ugledali jahača kako mirno stoji na samoj ivici: divan indijanski konj pod njim kopao je zemlju i tresao grivom.

Grant ga je odmah prepoznao.

— Je li to on? — upitao je bradonja izvlačeći pušku iz futrole.

— Ne, nije on — odvratio je šerif.

— Onda njegov drugar?

— Da, njegov drugar. Ali, polako sa puškom! — opomenuo ih je. — Čovek ne promašuje!

– Ni ja! – zacerekao se bradonja primevši kundak obrazu.

Oblačić barutnog dima lagano se rasplinuo oko jahača u crnom; u istom trenu puška gonioca odletela je iz ruku i tupo zveknula o stvrdnutu zemlju.

Bradonja ljutito opsova i gurnu povređenu šaku ispod jakne.

Holidej mirno vrati svoj "kolt" u futrolu.

Što se tiče ljudi iz potere, niko više nije ni pokušao da sledi primer plavokosog koji je ljutito gundao.

– Rekao sam polako sa puškom... – podsetio ga je šerif.

– Ali, nas je trinaest. Zašto ne pucate?

– Kalvert je rekao živog i ja...

– Ne slušajte ga! – povika bradonja ljutito. – Ovo je naša potera i zakon tu nema nikakve veze. Mi ćemo srediti stvar na svoj način..

Abel Grant je shvatio da je ostao usamljen.

Prošli su pored njega kao da nije ni postojao; lica su im bila napregnuta, a oči sužene. Samo jedan mali znak i vatra bi mogla progutati i takvog đavolskog strelca kakav je bio čovek kamenog lica.

Lagano su se razmakli, poravnali u pravu liniju i tako se približili legendarnom kockaru, sigurni u svoju brojčanu nadmoć.

Zatim su stali.

Naime, mirnoća kojom ih je stranac dočekao kao da im je oduzela malo-predašnju osionost.

– To je ravno samoubistvu... – promrmljao je šerif gledajući u čoveka kao začaran.

Nepoznati je imao šest metaka u svom "koltu" što je bilo dovoljno za šestoricu protivnika. Ali, još uvek ih je ostalo dovoljno da ga dokrajče, pomisli šerif s nekom čudnom nelagodnošću. Onda se setio Kalvertovog besa; vikao je i izdirao se kao na najgoru bitangu u gradu. I to na njega, bivšeg oficira konjice!

Pljunuo je na zemlju. Da, da... Kalvert je želeo da osveti smrt sina naslednika. Ali, da li će ga to vratiti u život?

– Gde ti je prijatelj? – dobacoi bradonja nestrpljivo.

– Tu je negde, amigo – odvrati Dok ledeno.

– Ne nazivaj me "amigo" – ljutnu se ovaj. – Nisam ja Meksikanac! A nisam ti ni prijatelj!

– Pod nebom smo svi jednaki – dobacio je Holidej mirno. – A ti ćeš uskoro gore... amigo.

– Ali ne pre tebe, kicošu! – dreknu bradonja i spusti zdravu ruku prema opasaču.

To je bio znak za ostale.

A onda su se svi sa nevericom zagledali u čoveka pred njima. Naime, činilo se da se nije ni pomerio, a cev niklovanog kolta već je bila uperena u njih.

Zastali su kao skamenjeni.

Niko nije želeo da bude prvi na listi smrti. Izmenjali su poglede među sobom i svi su se zaustavili na bradonji koji se i dalje kočoperio.

– Nas je šest puta više! Ne možeš sve pogoditi...

– Zavisi ko želi da bude prvi – suvo je uzvartio Dok.

– Blefiraš! Neće ti pomoći ni prijatelj koga si verovatno postavio u zasedu! Mi smo spremni da umremo za Kalverta!

– Pa... onda počnite sa umiranjem – hladno ga dočeka Džordžijanac.

Bradonja se nekoliko trenutaka preznojavao, a onda se okrenuo

– Šerife! – zaurao je. – Ti si zakon! Uhapsi ga!

Abel Grant odmahnu rukom.

– Rekli ste da zakon sa ovim nema veze, zar ne? I da je to vaša potera...

– Reći ću Kalvertu...

– Možeš mu reći da ide do đavola! – odvrati Grant.

To je na revolveraše delovalo kao grom iz vedra neba. Preneraženo su bujili u Altavilskog čuvara zakona.

– Šta si rekao? – prosiktao je bradonja.

– To što si čuo! – iskezio se Grant. – Ne želim da ubijam “u ime zakona”, a u stvari za Kalvertov račun! – dobacio je, strgao zvezdu sa košulje i bacio je prema bradonji.

– I ovo mu odnesi – dobacio je besno. – Može da je okači mačku o rep.

– Šta to znači, značkarošu?

– Znači da se ne vraćam natrag! – odbrusi Grant i uzvuče revolver. Lice mu je odjednom izgubilo svu dotadašnju ravnodušnost, a oči ble-snule opasnim sjajem. – Sidajte opasače! – dodao je oštro.

Bradonjine usne zadrhtaše.

– Ovo će te skupo koštati, Grante... – pretio je.

Umesto odgovora, šerif opali i bradonjin šešir odlete u vazduh.

Nije prošlo ni par sekundi, a opasači počеше da se slažu kraj konjskih kopita. No, jedan je pokušao da bude brži od uperenog revolvera. Jeste da je skinuo opasač, ali je pritom rukom zahvatio dršku revolvera i uperio ga prema šerifu.

Ali, Abel Grant ga nije primetio. Ne na vreme.

Možda bi za šerifa iz Altavila sve bilo kasno da Dokovo oštro oko nije spazilo lukavi banditov manevar. I... bio je dovoljna samo jedan hitac. Lupež je klonuo i pao na vrat konja, pogoden tačno u rame.

Onda je i poslednji opasač uz tup udar pao na zemlju.

Abel Grant i Dok izmenjaše značajan pogled, a onda se šerif okrete prema ljudima i rukom im pokaza u pravcu Altavila.

Ljudi se okretoše i bez reči pođoše nazad. Grant za svaki slučaj ispali nekoliko hitaca u vazduh posmatrajući konjanike koji su se brzo udaljavali. Znajući situaciju, nije sumnjao da će izmisliti neku priču za Kalverta i pokušati da speru sramotu koja ih je zadesila.

Kada su ostali sami, on se okrete prema Holideju.

– Smeo bih da se kladim da ste kockar, mister. Da li sam u pravu?

– Zašto mislite da jesam?

Grant malo počuta.

– Imate duge fine prste, hladnokrvni ste, dobro pucate i odlično blefirate. Uzgred... hvala što ste mi spasili život.

– Spasavao sam i svoj, šerife – odvrati Dok mirno. – Ali, vi ste ipak pronašli svoj put.

Abel Grant se namršti.

– Moj put ne ide uporedo sa vašim, mister.

– Ne ide, šerife.. – kazao je Holidej i okrenuo konja prema jugu.

– Vaš prijatelj je u kočiji, zar ne?
– dobacio je Grant.

– Znali ste? – iznenadio se Džordžijanac.

– Ja jesam, ali oni nisu. Zbogom, mister!

Holidej je posmatrao šerifova malo povijena leđa i pitao se kuda može da se uputi čovek koji je znao samo da ratuje i deli pravdu.

* * *

Sonora.

Kočija je stigla kasno popodne, kada su se na zapadu počeli skupljati olovnosivi oblaci. Uz glasne povike, vozač je zaustavio zahuktalu zapregu malo niže od saluna "Palma", nestajući za trenutak u pravoj zavesi žućkaste prašine. Tom Čelis je sišao sa gornjeg sedišta, hitro otvorio vrata i pružio ruku devojci. Ugledavši nesvakidašnju lepoticu, nekoliko obližnjih besposličara zviznuše kroz zube.

Salun "Palma" bio je još uvek najbolji u gradu. Građen u meksikanском stilu, imao je ravan krov pokriven crepom i verandu od okrečenog kamena sa tri polukružna ulaza.

Čelis prihvati devojčin kofer, a ona upita vozača.

– Znate li gde je Metjusova štamparija? Znam da se nedavno preselio i sada nisam si...

Ovaj upitno podiže obrve.

– Metjus? Onaj što izdaje novine?
– dodao je i pokazao rukom na drugi kraj ulice. – Tamo radi i živi. Šta ste mu vi?

No, ona se okrete i pođe u tom pravcu.

Čelis krete za njom, prilično zbunjeno.

– Ipak imate veze sa imenom Metjus? – dobacio je radoznalo.

Devojka se nasmeši.

– Ja sam mu kćerka.

– Klarisa?

– Zapamtili ste? Oh, to je tako dugačko! Možete me zvati Klara.

– Zašto ste krili svoje pravo ime?

– Imala sam razloga za to – odvrtila je tiho. – Tata mi je pisao da se nalazi u opasnosti i nisam htela da rizikujem – rekla je i iznenada zastala.

– A zašto me ispitujete? – upitala je hladno.

– Onako... – odvratio je iskreno. – Izvinite ako sam vas uznemirio...

Devojka ga pogleda sa razumevanjem i krete dalje. Na samom kraju ulice jasno su uočili veliku tablu na kojoj je pisalo:

"Sonora Njuz štamparija i redakcija. Vlasnik, Volt Metjus".

No, kada su prišli bliže, čekalo ih je iznenađenje. Zgrada na sprat, oronulih zidova i polutrulog trema imala je na uličnoj strani po dva prozora na prizemlju i spratu. Preko donjih prozora su bile zakovane daske, ali je Klarisa bez problema pronašla ključ i otključala ulazna vrata.

Unutra je vladala polutama, a prostorija je bila puna regala i polica sa slovima. U uglu se nalazila velika

presa za otiskivanje listova, a na njoj nekoliko manjih presa i kalupa.

Svuda je mirisalo na štamparsku boju i ustajalost, a tišina koja je dočekla posetioce delovala je pomalo zastrašujuće. Stepenište za sprat, gde je Volt Metjus imao dve sobe i malu kancelariju, nalazilo se u potpunom mraku.

– Ovde nema nikoga! – dobaci Čelis.

– Tata je možda gore... – reče Klarisa nesigurno, osećajući kako joj se zebnja uvlači u srce.

Već sledećeg trenutka stepenice zaškripaše pod nečijim čizmama...

Tim Čelis skloni devojkicu iza sebe i izvadi "kolt". Neko je sa sprata lagano silazio dole zastajkujući na svakom drugom stepeniku. Ovako pritaženi, njih dvoje su mirnije očekivali dolazak nepoznatog.

Nejasna slika u dnu stepeništa pomerala se u raznim pravcima i dobijala obličje. U jednom momentu Čelis naredi:

– Ne mrdaj!

Čovek kraj stepeništa je stao.

Bio je to starac šezdesetih godina, povijenih leđa i izboranog lica. Na čelu je nosio veliki zaštitnik protiv svetla povezan oko glave posebnom trakom. Imao je široke pantalone, staru košulju i umašćen, pomalo tesan prsluk. Leva ruka bila mu je u zavojima dok je u desnoj držao četku za prašinu.

Podigao je glavu i bolje namestio naočare.

– Ko je to tamo? – upitao je tihim, nekako izmorenim glasom.

– Čika Leo? – povikala je devojkica pomalo nesigurno i odmakla se od Čelisa. Shvativši da nema opasnosti, kauboj vrati revolver u futrolu.

Starac sačeka da devojkica izađe na svetlo.

– Klara? – povikao je. – Zar si... zar si došla?

Leo Perez je bio slovoslagač koji je dugo radio sa Metjusom.

– Gde je tata? – upitala je devojkica.

– Zar te nije sreo?

Devojkica zadrhta.

– Sreo? Kako to mislite?

Stari uputi sumnjičav pogled prema Perezu koji je strajao malo povučen i u senci.

– Pošao je pred tebe, dete... – odvratio je sa uzdahom. – Hteo je da te vrati... ovaj... da ne dolaziš u Sonoru.

– Ali... nisam ga srela.

– Možda ste se mimoišli, dušo. Ko je to s tobom?

Devojkica odsutno odmahnu glavom.

– Jedan saputnik... Pomogao mi je od Sater Krika dovde.

Stari je zavrteo glavom, a zatim uzeo devojkicu za ruku i poveo je prema stepeništu.

– Gore možemo mirnije da razgovaramo – rekao je.

Čelis shvati da je suvišan i krenu prema vratima. Kada je izašao, nedaleko od ulaza ugledao je dvojicu ljudi koja su ga prezrivo odmeravala. Samo je uzdahnio i lagano krenuo prema "Palmi".

Krajičkom oka video je da su dvojica krenula za njim prvo idući sporo, a kako je odmicao, sve više su smanjivali rastojanje. I mada su bili odeveni

u nova tamna odela izgledali su prilično neuverljivo. Stariji od njih bio je krupniji, zarastao u kratku crnu bradu, čupavih obrva i mrkog pogleda. Drugi, mlađi, imao je usko lice, mršava pognuta ramena i prilično ispijene obraze.

Obojica su nosila nisko pripasane koltove i nove čizme koje su im škripale pri hodu. Oprezno su osmatrali sve oko sebe, ali nikako nisu ispuštali iz vida Tima Čelisa.

Što se tiče plavokosog kauboja, on podiže glavu i pogleda veliki transparent razapet preko ulice na kome je pisalo:

“Vaš šerif – Beni Henkok!”

Nije se tu zadržavao, već je produžio dalje. Sunce mu je udaralo u leđa i senka je “žurila” bar pet jardi ispred njega. A onda su joj se pridružile još dve senke i on shvati da ima društvo. To ga je uznemirilo jer nije znao šta im je cilj... A neki cilj su sigurno imali. Nije se bojao, ali nije ni želeo bespotrebne probleme.

Zato se u jednom trenutku okrenuo i upitao:

– Mene pratite?

Obojica zastadoše i baciše cigarete u prašinu.

– Šta je rekao? – zapita mlađi starijeg praveći začuđeno lice. – Jesi li ga razumeo?

– Nisam, ali imam utisak da ni on sam ne zna šta hoće. Vidiš ga kakav je... prljav i smrdljiv.

To je, dakle, zaključio je Čelis; žele da ga izazovu i navedu na tuču ili obračun.

– Možda je novi kandidat za šerifa – podsmehnu se mlađi. – Odakle dolaziš, stranče?

– Verovatno iz kraja odakle je ona lepojka – dobaci drugi. – Jesi li video da joj je nosio prtljag? Možda samo to i zna?

Čelis je znao šta to znači, ali je bio čvrsto rešen da ne navlači sebi još jednu nevolju na vrat. Slegnuo je ramenima i u nadi da će izbeći najgore, rekao:

– Tako je, samo to znam – potvrdio je i krenuo dalje, rešen da izbegne sukob.

Ali, brbljivci sa revolverima ponovo su krenuli za njim.

Sa drugog kraja ulice dolazila im je u susret jedna grupa. Jahali su bezobzirno i nevini prolaznici su se u strahu spasavali od njihovih kopita. Iako nije bio kukavica, i Tim Čelis je morao da se skloni dva koraka u stranu.

Na čelu grupe jahao je krupan čovek preplanulog lica i bujne prosede kose koja mu je padala na okovratnik. Imao je malo povijen nos, brkove sa krajevima spuštenim nadole, sjajne tamne oči i oštar pogled. I konj pod njim bio je živa vatra; nije mirovao čak ni kada mu je gospodar žestoko zategao uzde.

Dva Čelisoa pratioca stajala su pred njim pognutih glava, ne usuđujući se da ga pogledaju u oči.

– Zašto se vas dvojica smucate ovuda? – zapita čovek oštro.

– Pa... šta je trebalo da radimo? – osmelio se stariji.

Čovek pokaza rukom na konje privezane pred salunom.

– Čiji su ono konji?

– Naši...

– Onda, marš u sedla!– naredio je, okrznuo pogledom Čelisa, ali na momku nije našao ništa što bi probudilo njegovu pažnju.

Međutim, mladić koji mu je stajao sa desne strane neverovatno je ličio na njega; isto lice, povijen nos, ista tamnoplava boja očiju.. Samo su mu crte bile nekako mekše i nežnije. Obojica su nosila ista odela tamno-smeđe boje, širokih revera i sakoe krojene u struku.

Mora da su otac i sin, zaključio Tim Čelis bez dvoumljenja.

Grupa je krenula dalje, a pridružila su joj se i dvojica Timovih pratilaca.

Kada su se udaljili, mladić glasno uzdahnu i izvadi iz džepa poslednji dolar. Dovoljno za večeru, pomislio je. Spavanje, zna se, u senu.

Krenuo je prema salunu stresajući prašinu sa pantalona i gladeći košulju.

* * *

Soba na spratu bila je ista kao i pre četiri godine. Čak su i stvari stajale na onim mestima na kojima ih je ostavila odlazeći za San Francisco.

Pre nego što su seli, stari štampar je izneo lonče već ohlađene kafe.

– Šta ti je sa rukom, čika Leo? – upitala je devojka brižno.

On odmahnu zdravom rukom, a brada mu zadrhta.

– Čula si za Linta Bridžera?

– Ne...

– Nije ti Volt pisao o tome? I bolje što nije...Ne znam šta im je.Zaista su poludeli...

– Zašto se tata plašio?

Stari se promeškoltu u velikoj udobnoj fotelji.

– Videla si onaj natpis preko ulice? Prava komedija! Beni Henkok kandidat za šerifa Sonore! Oh, radi se o običnoj protuvi i pijanici koju Bridžer forsira da zabavi građane!

– Ali... tata... Šta on ima s tim?

Leo Perez se namršti.

– Volt je jedna poštenjačina, moralan čovek kome nije mesto u ovoj jzbini! Tvoj otac je jedini koji je imao hrabrosti da podigne glavu i kaže svetu šta misli! U svojim novinama razobličio je Bridžera nazivajući ga siledžijom koji, krijući se, teroriše ljude, a onda izigrava dobrotvora i prijatelja svih građana koji...

Čovek odjednom začuta i oslušnu. Videlo se da je izuzetno uplašen i da ga može uznemiriti bukvalno svaki šum.

– Dakle, taj Bridžer ima tri sina: Reda, Triga i Rika. Red i Trig su isti kao on, nadmeni i prilično surovi... On ih ponekad izgrdi, ali čvrsto sam ubeđen da ih kod kuće nagovara da budu baš takvi.

– Ali... šta kaže šerif?

– Nema šerifa, dete! – gorko se nasmeja Perez. – Novi tek treba da se izabere, a prethodnik je nedavno zakopan. Kažu da je pao sa konja i slo-mio vrat, ali ja sumnjam u to. Inače, nesreća se desila baš kada je ušao u trag kradljivcima stoke sa ranča "K". Evo, sada su izbori, a prokleti Bridžer gura Henkoka, nagovara ljude i plaća

piće svakom ko obeća da će glasati za njega. Jediní protivkandidat, pomoćnik dosadašnjeg šerifa Lorens Kenedi, nestao je jedne noći i o njemu se više ništa nije čulo.

– U... ubijen?

Starac slegnu ramenima.

– Ko zna? Volt je i tome pisao na naslovnoj strani sumnjičeci Bridžera da tera po svome. Naravno, osveta je bila brza: dok sam jedne večeri dežurao zbog nekih oglasa, napala su me četvorica maskiranih i porazbijala nameštaj. Naša dva momka tako su isprebijali da nisu više od pola sata mogli da ustanu i kažu šta se desilo. A meni su rekli da poručim Voltu kako će ga zapaliti zajedno sa štamparijom ako se ne okane napada na njihovog gazdu. Ipak... mislim da je po sredi još nešto... – promrmlja starac. – Imam utisak da se oni odnekud poznaju.

– Oni?

– Volt i Bridžer. Kao da su u prošlosti imali nešto i kao da Volt duguje tom naduvenku! Bar tako mislim, mada ne mora da bude tačno.

Klarisa je ustala i nervozno prošetala po sobi.

– Mislite li da je vreme da se tata vrati? Da mu se nije nešto desilo?

Leo se prenu.

– Zašto tako misliš, dete?

– Ne znam... zaista. Samo... muči me neko loše predosećanje... – odvratila je, zastala kraj prozora i bacila pogled na ulicu.

Spuštao se suton.

Sunčeva lopta nestala je među brdima, ali njeni rumeni odsjaji još su bojili nebo i obližnje oblake.

Devojka glasno uzdahnu.

– Ko je taj Lint Bridžer? – upitala je tiho.

– Oh... on je ovde sve. Volt je jednom pomenuo da je zaradio velike pare preprodajući puške Indijancima. Govori se da od Sonore hoće da napravi centar "zlatne" Kalifornije; skrene prugu, sazida školu i otvori stočarsku stanicu... Naravno, ne znam koliko će to biti istina, ali Lint Bridžer sve radi zbog sebe... ništa za druge.

– Više ne znam šta da mislim – odvrati Klarisa sa uzdahom. – I tata... zašto ga još nema?

Leo Perez je ćutao.

– U svakom slučaju, nastavićemo – obećala je devojka. – List mora da izlazi!

Starac se lagano pridiže, a onda opet sede. Lice mu je odavalo krajnje zaprepašćenje.

– Šta to govoriš? – uzviknuo je.

– Pa, došla sam da pomognem ocu, zar ne? Naći ćete one momke i nagoovoriti ih da dođu!

– Neće hteti...

– Samo ih vi nađite. Ja ću razgovarati sa njima.

– Ali Bridžer! Šta će on na sve to da kaže?

– Ja sam ipak žena, čika Leo – nasmeši se Klarisa. – Ja ne nosim revolver i teško će mu biti da me se otrese.

Leo zavrte glavom.

– Lepo govoriš. Ali šta su lepe reči protiv koltova? Dim, samo dim!

Možda si u pravu, ali вреди pokušati...

– Vredi, dete...

* * *

Kuća Bridžerovih imala je tri trema. Onaj u sredini bio je malo uvučen, zajedno sa srednjom zgradom u kojoj su se nalazile odaje Linta Bridžera. Sa leve strane nalazile su se sobe njegovih starijih sinova, Reda i Triga, a sa desne, najmlađeg, Rika. Kažu da je takav plan kuće Bridžer doneo sa juga, sa dalekih plantaža Alabame.

Veliko dvorište bilo je opasano zidom, a na ulaznoj kapiji od kamena i teškog drveta nalazila se osmatračnica u kojoj je uvek stražario jedan čovek.

Ali, pored zgrada, stoke i nameštaja, Bridžer je imao na ranču još jednu "dragocenost". Bila je to Rozalija Samanto, žena izvanredne lepote. Ova Meksikanka dospela je u kuću bogatog rančera na veoma čudan način. Oni najupućeniji šapatom su prenosili glasine da je Bridžer u Kalesku ubio njenog muža, a udovicu poveo kao trofej, ni ne sluteći da bi mogao da se zaljubi u nju.

I zaista, tako nešto se i desilo. No, nastavak za Bridžera nije bio ohrabrujući. Njega, nekrunisanog kralja Sonore i cele pokrajine, meleskinja je glatko odbila još prve noći. Naime, Bridžer je silom provalio u njenu sobu, ali ga je dočekala ledena odbojnost koja ga je u potpunosti obeležila. Ljut i uvređen, rančer ju je zaključao u sobu naredivši momcima da ni prag kuće ne može da pređe bez njegove dozvole. Bio je ubeđen da će ohola lepotica malo omekšati i posle izvesnog vremena popustiti. Međutim, izgovarajući se činjenicom da ne

može tako lako da zaboravi kako je baš on ubio njenog muža, odbila ga je i drugi put i time samo pojačala strast i čežnju u rančеровом srcu. I tek kada je obećao da će je uzeti za ženu, malo je omekšala i kazala da joj treba vremena da razmisli.

Uvređen i zaljubljen, dao joj je tri dana.

Drugi dan je lagano isticao.

Njegovi sinovi nisu bili oduševljeni očevom zagrejanošću za meleskinju, ali nisu smeli da mu protivureče. Uostalom, smatrali su da je u pitanju trenutni plamen koji će brzo sagoreti i da će posle toga stvari ostati po starom.

Bilo je večer. Na zapadu su se razišli poslednji rumeni zraci, brzo se smračilo i na nebu su zasvetlucala zvezde.

Topot konja trgao je ženu iz razmišljanja. Ispravila se u fotelji i bacila pogled prema kapiju kroz koju je upravo ušla grupa jahača.

Bridžer i njegov sin jahali su ispred svih. Ugledavši ih, ona se tajanstveno osmehnu i zabaci dugu crnu kosu na leđa. Imala je belu čipkanu haljinu ispod koje se kao savršen kontrast isticala njena divna meka koža boje bakra. Crne oči oivičene dugim trepavicama, pune usne i kao sneg beli zubi zaista su svakoga ostavljali bez daha.

Pre nego što je sjahao, sedokosi rančer je bacio pogled prema terasi na kojoj se belasala ženina prilika. U sebi se zakleo da će se strpeti samo jedan dan. A onda, ili će biti po njegovom, ili će ta ohola žena završiti na dnu reke.

Bacio je uzde momku i okrenuo se oko sebe. Njegovi stariji sinovi Red i Trig podsmešljivo su posmatrali svog mlađeg brata kako elegantno silazi sa konja, a zatim se na isti način udaljava prema svom delu kuće. Odelo mu je, morali su priznati, stajalo kao saliveno, ali za Reda i Triga, Rik Bridžer je bio običan mekušac koga je otac bez razloga voleo mnogo više nego njih.

– Raspašće se od finoće.. – promrmlja Red posmatrajući ga krajičkom oka.

Njegov bledunjavi brat samo se kiselio nasmešio, pazeći da ih otac ne čuje i ne upotrebi bič koji je nosio zadenut u sari desne čizme. No, osmeh mu je odmah zamro na usnama jer je video da ih otac ljutito odmerava.

– Vas dvojica! – pozvao ih je. – Da li se sećate zbog čega sam vas poslao u grad?

– Naravno... – snishodljivo će Trig. – Trebalo je da pazimo hoće li...

Zastao je na polovini rečenice, jer je čovek na osmatračnici podigao ruku i odmah zatim, trojica jahača ujahala su u dvorište u galopu. Bili su posuti prašinom i izgledali dosta umorno i neuredno. Kada su prišli bliže, zastali su i skinuli šešire, a samo onaj u sredini je prišao rančeru i ćutke klimnuo glavom.

Bridžer raskopča kaput i uzdahnu. Slutio je da nešto nije u redu.

– Našli ste ga? – odmah je upitao.

– Našli smo Regana – odvrati čovek lagano. – Ali... sa rupom u telu...

Bridžer mu se unese u lice.

– Luk, znaš da ne volim zagonetke! Zato ispričaj šta se desilo, ali što brže!

– O kej, gazda. Našli smo Regana na obali reke San Houkin. Bio je mrtav i lešinari su se dobro pogostili. Ubijen je iz "kolta".

– A Metjus?

– Odmah pored njega pronašli smo svežu humku. Mislili smo da je njegov...

– Mislili? Zar ga niste otkopali?

– Jesmo... Bio je on. Ustreljen je iz Reganove "henrijevke", ali ne znamo ko je ubio Regana. Našli smo tragove koji su vodili do Sater Krika i tu se pomešali sa ostalima...

Bridžer zadovoljno klimnu glavom.

– Znači, Metjus je gotov? – konstatovao je i sve oko njega postalo je lepše i prijatnije. – Regan je to dobro obavio, da, da... Ali, ko je mogao njega da ustreli?

Luk Spejd slegnu ramenima dok se rančerovo lice ponovo smračilo.

– A šta ako nije odmah umro? Recimo... da je stigao ponešto da kaže tom nepoznatom! Uh, to mi se ne dopada!

– Izgleda da je došla Metjusova kćerka... – dobaci Trig.

Njegov otac se trže kao da ga je ujela zvečarka.

– Šta si rekao?

– Rekao sam da je Metjusova kćerka stigla popodnevnom kočijom. Odmah je otišla u štampariju...

– Sama?

– Neka skitnica je bila sa njom – zacereka se Trig. – Nosio joj je torbu do vrata.

– Zašto mi to niste odmah rekli?
– ljutio se.

– Nismo stigli – dobaci Red. – Svi su bili prozvani da otvore usta pre nas– dodao je i drsko podigao glavu.

Lint Bridžer je bio svestan da ovoj dvojici sinova poklanja daleko manje pažnje i roditeljske ljubavi. Iako su bili kavgadžije i bukvani koji osim “kolta” i konja nisu poznavali ništa drugo, ipak su to bila njegova deca. Podnosili su najteže poslove, bili poslušni, ali nisu nimalo ličili na njega: bili su neosetljivi, bezosećajni i hladni. A kada je Rik počeo da se bavi knjigama, potpuno su se otuđili od oca. Mrzeli su bratovljev smisao za učenje, finoću u ponašanju i sav onaj uticaj škole u Sinsinatiju koju je pohađao. A kada se vratio da upoznaje zemlju, sve poslove na ranču i oko njega, naslutili su da za njih ima sve manje uticaja u Bridžerovom “carstvu” i povukli se na ulicu.

Tako je lepuškasti Rik postao očeva senka kako na njegovim putovanjima, tako i u kući, dok su Red i Trig za sebe nalazili zabavu u Sonori.

– Devojka je sada sama – cerio se Trig. – Da joj ponudimo zaštitu?

– Umukni! – naredi mu otac oštro.
– Ona sigurno još ni ne zna za Metjusa. Nisu se ni sreli... Biće to udarac za nju; da, da... Hm... kada je obaveštimo o nesrećnom slučaju, otići će već sutradan.

– Nesrećnom...? – zinuo je Red.
– Ne razumem...

– I ne moraš! – obrecnuo se Bridžer.
– Neki bandit ga je ubio u nameri da ga opljačka, a mi smo samo naišli na telo...

– A onaj što je ustrelio Regana?
– dobaci Luk Spejd zabrinuto.

– On će se već pojaviti – zamišljeno će Bridžer. – A tada će zažaliti što je došao u Sonoru.

Onaj o kome su pričali već se nalazio blizu grada.

Bio je to čovek u crnom, Dok Holidej!

Nadmeni Lint Brdžer nije ni slutio koga će mu sudbina poslati u susret. Da je znao, možda te noći ne bi ni oka sklopio.

* * *

Iako je bila sparna, noć je bila lepa i ispunjena hiljadama zvezda, Rozalija Samanto je još uvek bila budna i osluškivala. Začula je Lintove korake znajući da će i ovoga puta zastati pred njenom sobom i okrenuti kvaku.

No, vrata će i ovoga puta biti zaključana.

Čula je njegovo disanje pred vratima i naslućivala njegovu želju da provali unutra i konačno je dobije. Međutim, Lint Bridžer je bio čovek od reči; sačekaće još jedan dan i jednu noć.

A tada?

Tada ona neće biti tu. Biće u Puerto Penasko koga zapljuskuju talasi Kalifornijskog zaliva: kolibe od trske i pruća na pesku, najlepši dani devojaštva. Kada se bude vratila, biće neko. Gledaće je kao u boginju...

Rozalija Samanto, najstarija od sedmorice dece ribara Samosa Samanta, rano se udala se da bi smanjila broj gladnih usta i sa jednim goničem

otišla u Kaleksiko. Sve je to bilo protiv njene volje, ali je ćutala jer je znala da je otac za ceo "poduhvat" dobio nešto dolara. Nepunu godinu je živela izuzetno teško, radila naporene poslove i sanjala o danu kada će se sve promeniti. Zatim je došao Bridžer, ubio joj muža i poveo je sa sobom. I ubica i ubijeni bili su istih godina, duplo stariji od nje što je za mladu devojkicu bilo strašno.

Jer, njeno srce je žudelo za pravom ljubavlju, za nežnošću i nekim toplim usnama o kojima je maštala kada joj je bilo teško pošto je živela okružena nasiljem, psovkama i pogledima koji samo traže, a ne uzimaju.

Čula je glasan uzdah kraj vrata, a onda korake koji su se udaljavali. Bridžer je otišao i sada je trebalo čekati da se pogase sva svetla u kući.

Spolja je u sobu prodirala raskošna mesečina; obasjana njenim zlatastim sjajem, ova lepotica raspuštene kose i užarenih očiju čežnjivo je posmatrala daleka brda na horizontu. Da li je na njima videla pesak i obrise svoje kolibe?

Nešto kasnije lagano je izašla na terasu i bacila pogled prema Volterovoj sobi. Tog trenutka, kao čarolijom pokrenuto, svetlo je utrnulo i zavlada je tama.

Telo joj je zadrhtalo, a licem joj je preleteo osmeh. Otrčala je u sobu i naslonila uvo na vrata. Čula je tihe korake, a onda pažljivo, oprezno kucanje i to dva puta u istom razmaku.

Okrenula je ključ, a zatim raširila ruke i zatvorila oči. Jedna senka se hitro ušunjala u sobu i zaključala vrata za sobom.

Čvrsto ga je zagrlila.

– Niko te nije video? – upitala je šapatom.

Samo je odmahnuo glavom i uzeo je u naručje....

* * *

– Neka sam proklet ako to nije on! – promrmlja Sem Fuller i okrete se prema svom kompanjonu Britu Dekstriju.

– On je, siguran sam! – odvratio je Dekstri.

– A gde je on.... možda je i onaj...

– Videćemo! Samo podalje od njega – predložio je Fuller. – Ako ne bude mo pažljivi otići ćemo Kalvertu praznih šaka.

U stvari, dva pouzdana čoveka Roda Kalverta krenula su iz Altavila na jug, u potrazi za Timom Čelisom koji je usmrtio sina velikog rančera, vlasnika saluna i kockarnica zapadno od Sakramenta.

Naime, Kalvert je razaslao osam najboljih plaćenika da tragaju za ubicom. A Sem Fuller i Brit Dekstri pred čijim očima je izdahnuo Kalvertov sin bili su najbliži cilju. Sada pogotovo, kada su prepoznali jahača u crnom.

Jer, Dok Holidej je baš tada ujahao u Teltaun, poslednje naselje pred Sonorom. Zaustavio se ispred saluna "Dve šestice" na čijoj su tabli, pored naziva, naivnom rukom bile nacrtane dve, sada već izbledele kockice sa šest tačkica.

Međutim, unutra se igrao isključivi poker.

Taj dan je izgleda bio naklonjen samo Mohavsk Kidu. Ime je dobio po

čuvenoj Mohavskoj pustinji, gde su ga kao dečaka pronašli neki desperadosi. Govorilo se da je pobjegao iz doma za maloletnike u Milduzu, ali je zalutao bežeći na zapad. Tako je odrastao među polusvetom, naučio da rukuje oružjem i karta se pa je stekao izvesnu revolverašku i kockarsku slavu.

U Teltaun je stigao kasno sinoć i uopšte nije spavao. Naime, odmah se uključio u partiju pokera i počeo da dobija tako da je gomila novca koja je sada stajala pred njim predstavljala čitavo bogatstvo.

Mohavsk Kid imao je blede izduženo lice, šešir širokog oboda, belu košulju i uzane pantalone uvučene u crne čizme skoro do kolena. Na ruci je imao dve zlatne narukvice, a uza ni tanki prsti vešto su mešali špilove karata. Koliko se moglo videti, nije bio naoružan. Nosio je samo široki opasač za pantalone i delovao prilično miroljubivo.

Fuler i Dekstri su ušli nešto posle Holideja. Salun je do tavanice bio pun duvanskog dima, a miris viskija štipao je za oči. Njih dvojica su se uvukli u jedan ugao i natukli šešire za čelo.

S druge strane, Dok je zauzeo mesto na kraju šanka, tačno pored prozora.

– Brendi! – dobacio je krčmaru.

– Žalim, nema brendija – odvrati barmen. – Hoćete li viski?

Holidej je već hteo da prihvati kada je krajičkom oka, na donjem delu police, ugledao široku sivkastu bocu zavučenu između flaša. Bio je to najfiniji brendi sa pet zvezdica koji se

mogao dobiti samo u najelegantnijim lokalima Sent Luisa, Nju Orleansa i drugih velikih gradova.

Zato je pružio prst prema boci.

– Grešiš, čoveče. Tamo vidim jednu sasvim dobru.

Čovek slegnu ramenima.

– Žalim, ali to je namenjeno onom gospodinu za stolom – odvratio je tiho i pokretom glave pokazao prema Kidu.

Dok oseti kako ga obuzima ljutnja.

– Da li je on bocu platio unapred?

– Ne, ali...

– Posluži me! – presekao ga je nestrpljivo i spustio pet dolara za šank.

Krčmar se neprijatno trgao, ali se nije mašio boce. To je još više naljutilo Doka pa je pokretom ruke odbacio nazad peševu sakoa i otkrio dršku revolvera.

– Slušaj, nitkove – progundao je ledeno. – Hoćeš li da te okupam u tvom sopstvenom viskiju?

Pretnju je izrekao tiho i kroz zube tako da ga niko nije čuo. Zato je krčmar uzalud treptao i tražio pomoć sa strane, ali niko ga nije ni pogledao. Mrmljajući nešto sebi u bradu, nasuo je Doku čašu brendija pazeći da Mohavsk Kid to ne primeti. No, istog trena kada je napunio čašu iz pravca kockarskog stola začuo se Kidov glas.

– Šta je, Harvi, točiš moje piće, ha?

Mršavom krčmaru ptičijeg lica čelo se iznenada orosilo znojem. Kid je poklopio karte dlanovima i dugim pogledom odmerio stranca. Ispitivanje je trajalo kratko i iskusnom kockaru

bilo je jasno da pred sobom nema običnu lutalicu.

– O kej, Harvi! – dobacio je. – Neka ide na moj račun!

Dok ga hladno odmeri.

– Pijem samo za svoj račun! – dobacio je i ispio čašu do kraja.

Kid preblede, ali se uzdrža.

– A šta kažete na partiju pokera? – upitao je izazovno. – Da li i to igrate samo u krugu porodice?

Kao po komandi, dvojica Kidovih partnera ustadoše sa svojih mesta. Naime, hladan pogled nepoznatih ubio im je svaku dalju volju za igranjem. Osim toga, Kid je stalno dobio i više nije bilo nikakvog izgleda da na bilo koji način povrate svoj novac. Naprotiv, mogli su samo još da izgube, a to bi već bila katastrofa.

Kockar je prišao i lagano se spustio u stolicu. Kid se osmehnuo, podigao jednu ruku, a drugom pokazao na kukove.

– Nisam naoružan – napomenuo je ozbiljnim glasom.

Dok klimnu glavom.

– Računam na poštenu igru, mister.

– U redu. Podelite.

Holidej je neverovatnom brzinom pomešao špil sa dva prsta, uvlačeći karte sa jedne gomile u drugu. Pritom je svuda okolo vladala savršena tišina.

Kid je počeo da se brine. Čovek preko puta njega bio je kockarska ajkula, jedan od onih na koje je potajno želeo da naleti, ali ih se intimno i plašio. No, te noći i tog jutra sreća je bila na njegovoj strani. Zašto tako

ne bi bilo i dalje, pomislio je i usredsredio se na sto.

Džordžijanac je poselio karte sa izrazom dosade, kao da ga poker uopšte nije interesovao. Činilo se da su mu misli odlutale daleko i da će ga ova prividna odsutnost skupo koštati.

– Koliko? Dve?

– Meni nijedna.

Kid zavrte glavom. Imao je tri keca. Da li blefira?

Na to nije mogao da odgovori, a ulozi su postajali sve veći.

A onda je, prvi put za proteklih dvadeset i četiri časa, Mohavsk Kid osetio gorčinu poraza. Doduše, u sledećem deljenju sreća mu se vratila, ali je ulog bio mali. Zatim je opet izgubio dve poveće sume zaredom, pa onda još dve... Postajao je sve nervozniji, jer ovako nešto nije očekivao. A ledena mirnoća njegovog protivnika krunila je njegovo samopouzdanje i veru u sopstvenu sreću. Nespretno izvedenim trikovima pokušavao je da ga izazove, ali bez uspeha.

Naravno, gomila dolara koja je do nedavno bila pred njim osétno se smanjila.

– Imate sreće! – dobacio je Holideju kada je opet izgubio rundu. – Ili sreće, ili...

– Ili?

Revolveraš je pogledao ispred sebe; od malopredašnje gomile nije bilo ni traga, a od svega mu je ostalo možda tridesetak dolara.

– Ili sam varao? – dopunio ga je Džordžijanac.

– To ste vi rekli – odvrati Kid malo se izmaknuvši od stola.

Izgledalo je da Holidej to nije primetio: pogled mu je bio zakovan za medaljon koji je Kid nosio oko vrata.

– U šta buljite? – upitao je ovaj.

– Medaljon! – dobaci Dok hladno.

– Odakle ti?

– Ne znam o čemu pričate – odvrati ovaj brišući znoj sa čela. Bio je nervozan i ruka mu se nekoliko puta dizala i spuštala. Poslednji put ju je podigao i posegnuo prema šeširu, kao da je iznenada pozeleo da ga skine.

– Polako! – dopro je do njega metalni Džordžijančev glas, a niklovana cev kolta pretila je vatrom.

– Šta... šta to zbnači? – usplahirio se Kid.

– Rekao sam ti da polako skineš šešir, druškane.

– Šešir? A zašto?

– Samo ga ti skini! – odbrusio je Dok povlačeći oroz.

U salonu je vladala grobna tišina, a Mohavsk Kid je gledao u Doka kao u priviđenje. Ljudi su se bez reči pomakli u stranu nastojeći da se sklone na sigurno ukoliko dođe do bilo kakvog obračuna. Nekoliko napetih trenutaka je prošlo, a onda je Kid ipak poslušao. Lagano je skinuo šešir koga je Dok izeo i okrenuo; iz njega je sa treskom na pod ispao mali crni "deringer", pištolj koji su pojedini kockari krili u rukavima ili unutrašnjim džepovima.

Fuler i Dekstri su izmenjali poglede i neprimetno se povukoše prema izlazu.

Predstava je dobijala svoj kraj.

Onda je Dok prekinuo tišinu.

– A sada medaljon! – naredio je.

Kid se zacrvene.

– To niste zaradili igrom! – pobunio se.

– Mnogo pričaš! – grmnuo je Holidej. – Rekao sam ti i neću dva puta da ponavljam. Gde si ga našao?

– Na reci San Houkin... – mrzovoljno odvrati ovaj pružajući mu medaljon.

– Kako? – upita Dok nestrpljivo.

– Našao sam jedan leš... kao da ga je neko iskopavao iz groba... U stvari... bio je pored velike rupe... Dva leša... I uzeo sam ovo..

– Lešinariš, ha?

Dok kratko uzdahnu u pritisnu ispušćenje na vratancima medaljona. Brzo su se otvorila i on ugleda sliku zelenooke devojke koju je video u Sater Kriku, lepotice zelenih očiju koja je za sebe rekla da se zove Meri Kolins....

A u stvari, radilo se o Klarisi Metjus.

On stavi medaljon u džep i vrati revolver u futrolu. Nije, međutim, ni pogledao "deringer" koji se presijavao na stolu, već se okrenuo i mirno pošao ka šanku.

Sa zluradim osmehom trijumfa, Kid je zgrabio pištolj. Imao ga je već u ruci kada se Holidej okrenuo poput mačke i munjevito opalio sa kuka.

Kid se trgao, povukao ruku i ispustio revolver. Užasnut, zirio je u krv koja se slivala između prstiju.

– Sledeći put bi mogao dobiti metak među oči – dobacio je hladnokrvno.

– Ko si ti...? – zastenja Kid, ne verujući da neko može da ga razoruža takvom brzinom.

Ali, Džordžijanac je već izlazio. Ljudi su ćutke zaobilazili ranjenika i napuštali salun.

Holidej je uzjahao konja i ne okrećući se pošao na jug. Skriveni iza ugla, Fuller i Dekstri su sačekali da malo odmakne, a onda krenuli za njim. Dvoumljenja nije bilo, put je vodio u Sonoru.

No, dva lupeža nisu računala na bilo kakve komplikacije. Zato su na izlazu iz Teltauna počeli zbunjeno da se osvrću, jer u mnogim tragovima koji su se tu ukrštali nisu mogli da prepoznaju Holidejev.

– Do đavola, gde je? – opsova Fuller vrteći se u sedlu. Jer, ravnica koja se pružala oko njih nije odavala ničije prisustvo.

– Ne znam.. – progundā Dekstri češući se po glavi. – Ali, ne sviđa mi se misao da ne mogu da ga gledam u leđa...

Fuller mamuznu konja.

– Produžićemo dalje. Ako nije duh, stići ćemo ga.

– Ili on nas?

* * *

Leo Perez je skinuo daske sa prozora redakcije i štamparije "Sonora njuza" i bacio ih na gomilu. Klarisa je čistila prostoriju, a jedan od pomoćnika doterivao je regale i dovodio u red rasuta slova. Najnoviji broj trebao je da izađe istog dana, na samo dve stranice. Preko dva stupca bio je naslov sledeće sadržine:

"Novine izlaze i dalje, živele novine!"

Međutim, Klarisa nije bila zadovoljna njime.

– Dete, sada moramo biti oprezniji – savetovao je Leo Perez. – Ne želim da razbijači ponovo dođu i da se tebi nešto desi...

– Ja nemam iskustva s tim, ali mislim da samim naslovom treba privući najveći broj čitalaca. Treba naći nešto što će ih prodrmati.

Štampar je vrteo glavom, gundajući.

– Hm... prava si kćerka svoga oca. Dakle, šta predlažeš?

– Pa... juče ste rekli da je ono sa šerifom komedija. To svi znaju, zar ne? Onda da napišemo nešto slično? Recimo, "Smejurija sa Benijem Henkokom" i onda napadnemo Bridžerovog kandidata

– To je dobro, ali.. Šta ako se tvoje oca ne sviđa kada se vrati?

– Sigurna sam da hoće! – odvrati devojka samouvereno.

Stari Leo se nasmeši pomislivši koliko ova devojka želi da zameni oca. Da li je u dubini svoga srca slutila da se neće vratiti samo tako nešto nije želela da prizna?

Ako je Volt Metjus bio živ onda je još sinoć trebao da bude u Sonori.

* * *

Sunčevi zraci obasjali su Čelisovo oznojano lice. Naime, plavokosi momak je ležao na gomili slame u seniku gradske konjušnice. Otvorivši oči, nije u prvi mah shvatio gde se nalazi. I tek kada je osetio poznati štalski miris, a pod njim zašuštala slama, osetio je da je u štali.

Polako je ustao, stresao sa sebe sasušene žute vlati, poravnao košulju i namestio opasač. Tako "doteran" izašao je na suncem okupanu ulicu. Prebrojao je sitninu u džepu, ali je jedva dosegla za čašicu viskija. Dakle, ako je mislio da ostane u Sonori, morao je nešto da preduzme. Bilo kakav posao bi mu dobro došao, samo je trebalo odabrati onaj koji je najbliži štampariji "Sonora njuza". Dakle, isključio je rančeve koji su se nalazili u okolini; u obzir je dolazio samo grad.

Preleteo je pogledom preko natpisa; berbernica, trgovina, salun... Šta bi on tu mogao da radi? Bio je običan kauboj, a takvima je mesto samo na pašnjacima.

Video je da je neko sa prozora štamparije skinuo letve i obrisao stakla. Možda se vlasnik vratio sa puta? U tom času, šanse da vidi Klarisu bile su još manje.

Uputio se prema salunu "Palma" i posle nekoliko koraka zastao. Na tremu je ugledao čoveka koji je prisustvovao onom obračunu u Altavilu! Bio je to Brit Dekstri sa velikom cigarom u zubima.

Tim Čelis se hitro povukao u senku; nije mu se išlo iz Sonore. Bežanje za njega više nije imalo nikakvog značaja, jer je blizina Klarise Metjus značila više od opasnosti po sopstveni život. Mogao je da izađe i da ga sačeka pošto je verovao u svoju ruku i brzinu povlačenja kolta. Ali, da li bi se sve na tome završilo?

Odjednom je iza sebe osetio šum i ubod nekog tvrdog predmeta u leđa.

– Ne mrdaj! – začuo je šištav glas.

Istog časa, kolt mu je izleteo iz futrole i našao se u tuđim rukama – sve se odigralo munjevito, tako da nije imao vremena ni da vidi čovekovu senku.

– Sada se okreni! – naredio je glas.

Plavokosi mladić se polako okrenuo na petama. Naravno, sada je bio siguran da su to ona dvojica iz Altavila! Kratko je uzdahnulo: bio je uhvaćen kao miš u mišolovci.

– Šta hoćete? – upitao je muklo.

Sem Fuller se zadovoljno kezio.

– Prošetaćemo malo, žutokosi! Neko u Altavilu te željno očekuje!

Čelis pokuša da izvrda.

– Pogrešili ste – kazao je što je mogao iskrenije. – Nikada nisam bio u Altavilu!

– Ako smo pogrešili, vratićeš se. Ako nismo, odmah možeš početi da se moliš...

Čelis je bilo jasno da ne vredi uzmicati, jer je prepoznavanje bilo obostrano.

– Šteta što te moramo dovesti živog – promrmljao je Fuller. – Ali, to ne znači da te ne možemo prebiti i prosvirati ti rame. Zato bez trikova, skitnico!

Tim Čelis je bacio pogled prema vratima štamparije i na svoje iznenađenje, ugledao tamo Klarisu Metjus! Gledala je u njihovom pravcu i sigurno primetila da ga Fuller drži na nišanu. Do vruga, pomislio je, opet ga vidi u bezizlaznoj situaciji! Pomisliće da je pravi nespretnjak i nesposobnjaković...

U međuvremenu, Fuller se izdera:

– Polazi, prokletniče! Ovde ti više niko ne može pomoći. Šerifa tek treba da izaberu...

– A čuo sam da će taj novi značkaroš umesto kolta, za pojasom nositi bocu viskija! – cerekao se Dekstri pokazujući na rašireno platno na kome je bilo ispisano Henkokovo ime.

Tim Čelis lagano krete. Video je tri osedlana konja pred "Palmom" i shvatio da trenutno ne može ništa da učini. Još jednom se okrenuo prema prozorima štamparije i ponovo iza jednog od njih ugledao bledo devojčino lice.

Ne, nemoguće da je ovo njihovo zbogom!

Pokušao je da se smiri i razmisli o mogućim rešenjima; do Altavila će naći neki način da pokuša da ih nasamari i pobegne. A ako ne uspe? Pa... smrt prilikom bekstva bila je mnogo bolja od vešanja u gradu.

– Kako ste me samo pronašli... – dobacio je ljutito.

– Za nagradu od dve hiljade dolara pronašli bi te pod zemljom – zacerekao se Dekstri i gurnuo ga u leđa.

Tim još jednom baci pogled prema štampariji. Međutim, tamo više nije bilo poznatog lika...

*

Jara je postala sve nesnosnija; "išla" je sa ivice prerije na istoku kao da je palila nebo, a posle toga se pretvarala u usijano železo koja prži kožu i pali mozak.

Što se Dekstrija i Fuler a tiče, oni su bili toliko sigurni u sebe da zarobljenika nisu ni vezali; jahao je između njih namrštenog lica i čela sa koga

su se slivali potoci znoja. Što su više odmicali, bilo je sve manje izgleda da se spase.

Lupeži su s vremena na vreme potezali čaturicu sa vodom, ali njega nisu nudili. Bilo je to pravo mučenje, a ono je, Čelis je to znao, tek počinjalo.

Sem Fuller je povremeno okretao konja i pažljivo posmatrao okolinu.

– Imam gadan osećaj, Brite – dobacio mu je jednog trenutka. – Kao da nam je neko za petama!

Ovaj se ljutnu.

– Šta pričaš, drugar? Pa miljama unaokolo nema ni žive duše!

– Znam, ali muči me takav osećaj – odvratio je Fuller i ponovo se obazreo oko sebe.

Naravno, nisu ništa videli, pa su nastavili da jašu prevojem između kamenja i kržljavih žbunova žalfije. Senka je bila tačno pod njima, a podne je bilo đavolski vrelo...

Tim Čelis se klatio u sedlu, glave oborene na prsa. Bio je toliko iscrpljen da se činilo kako će svakog časa pasti sa konja.

Dekstri je to primetio.

– Da malo zastanemo, Seme? – upitao je svog kompanjona.

– Jaši dalje! – podviknuo je ovaj. – Vidiš da se samo pretvara i traži načina da nam oslabi pažnju... Poznajem ja takve!

Tim je uvukao glavu u ramena, a šešir zabacio na leđa. Bio je istinski premoren i verovao da će, ukoliko negde ne predahnu, uskoro zaista pasti na zemlju.

Iznenada, pred njima je iz trave iznenada izronila "Kopačeva humka",

visoravan po kojoj su bili raštrkani zeleni šumarci.

Brit Dekster je ponovo otvorio čuturicu, prethodno dobro promućkavši vodu. Taj šum je prenuo Čelisa iz obamrlosti, ali... nije bilo nade da će dobiti i jednu kap.

Namignuvši na Fuleru, Dekster podiže čuturicu, široko otvarajući usta kako bi mu mlaz kliznuo na jezik. A onda je prasnula puška i njegova čuturica je otišla u paramparčad!

I pre nego što su iznenađeni lupeži uspeli da reaguju, iz šiblja je zapovednički odjeknuo glas:

– Ruke uvis!

Čelis se prenu. Nije verovao svojim ušima; zar je moguće da je spas na pomolu?

S druge strane, Sem Fuller je u glasu koji je naređivao osetio podrhtavanje. To nije bio muški glas, pre bi se reklo da je u pitanju bio glas starca. A ako je bio u pravu, onda... možda je imao nekakve šanse da ga nadmudri. Zato je lagano okrenuo konja, ali da mu bok sa koltom bude na drugoj strani.

Još uvek zbunjen, Dekstri je zurio u svoju mokru ruku; za to vreme Fulerova šaka se lagano primicala opasaču. Lagano je napredovao i baš kada je bio nadomak drške revolvera, puška se ponovo oglasila.

Povrativši se od prvog iznenađenja, Čelis stupi u dejstvo. Ne pitajući se ko bi mogao da ga spasava, okrenuo je svog konja prema Dekstriju i munjevitim pokretom mu izvukao kolt iz futrole.

– Zar ste ogluveli? – povikao je besno. – Ruke gore, ili...

Sem Fuller shvati da su nadigrani. I on i njegov pajtaš zaprepašćeno su zurili u šiblje odakle je upravo izašla – Klarisa Metjus. Devojka je u rukama čvrsto držala zapetu pušku.

– Do đavola! – opsova Dekstri besno.

Fuller okrete glavu na drugu stranu gde je stajao stari štampar Leo Perez sa štitnikom za sunce na čelu. Bio je van sebe od besa. Zar njega i Fuleru da razoružaju jedna devojka i jedan izlapeli starac? Pa to je bilo strašno za njihov renome!

Zato se uz glasnu kletvu mašio revolvera. Naravno, bio je ubeđen da će biti brži od oboje. Na Čelisa nije mislio i to ga je koštalo glave. U stvari, plavokosi revolveraš je sačekao da on izvuče oružje, a tek onda ispalio hitac praćen Klarisinom vriskom. Kuršum je bio smrtonosan; Fuller je ispustio revolver i ćutke se sunovratio iz sedla.

– Ovo... ovo se neće svideti Kalvertu.. – procedio je Dekstri. – Teško svima vama!

No, Čelis odmahnu rukom.

– Ko će ga obavestiti o ovome? – upitao je uzimajući sa Fulerovog sedla čuturicu sa vodom.

– Ko? Pa ja...

– Misliš?

Tek tada je Dekstri shvatio smisao Čelisovih reči i lice mu je pobledelo. One su mogle da znače samo jedno; da i njega čeka Fulerova sudbina.

Klarisa Metjus se polako spustila niz padinu. S druge strane dolazio je Leo Perez vodeći dva konja.

– Nikada mi ne bi palo na pamet da bi se vi mogli naći tu... – promucuo

je Tim Čelis kada se devojka našla pored njega. – Otkuda ste...

– Videla sam da vas drže u šahu – odvratila ona brišući znoj sa čela. – Setila sam se koliko ste se vi zauzimali za mene pre neki dan...

Mladić je zastao birajući reči, mada mu nijedna nije bila dovoljno dobra da izrazi šta oseća.

– Da su znali ko je protiv njih... – prošaputao je sa nevericom. – Ipak, dugujem vam život. Ima li načina da vam to vratim?

– Ima! – dočeka starac spremno.

– Samo recite....

– U štampariji nam je potrebna pomoć oko lista. Bar dok se Volt ne vrati.

– Nije još došao?

Starac je izbegao devojčin pogled.

– Možda su se mimoišli pa je produžio do San Franciska...?

Klarisa nije delila njegovo mišljenje.

– Nešto se dogodilo... – kazala je jer su je morale crne slutnje. – Ne znam šta, ali....

– Imate pomoćnika – dobaci Čelis.

– Samo za stan i hranu.

– Biće opasno – dobaci Perez.

– Ne plašim se.

Klarisa se jedva primetno osmehnu.

– U svakom slučaju, hvala vam. A sada.... jako je toplo i mislim da bi trebalo da krenemo natrag. Šta ćemo sa njim? – dodala je pokazujući na Dekstrija koji se smušeno vrpolio u sedlu.

– Treba ga ubiti – mirno dobaci Čelis.

Devojka ga osmotri sa nevericom, ali je plavokosi revolveraš bio sasvim ozbiljan. Shvativši situaciju, uspaničeno doviknu:

– Ali.. ja sam nenaoružan!

– Daću ti revolver – mirno odgovori Tim. – I ko bude brži...

– Ne! – odbio je Dekstri podižući ruke. – Ne želim da se borim!

– Više voliš da pucaš u leđa? – upita Čelis ironično. – Recimo...mogu te pustiti da odeš. Odmah imam svedoke da sam te likvidirao prilikom bekstva.

– Ne možeš ni to... – usprotivio se Dekstri piskutavim glasom. – Ne možeš pred devojkom!

Tim pogleda u nju.

– U pravu je – priznao je odmah.

– Pustite ga neka ode – predloži Klarisa.

– U redu – odvratila Tim. – Idi!

Brit Dekstri je s nevericom gledao u plavokosog mladića.

– To je neki trik! – povikao je.

– Požuri, dok se nisam predomislio!

Dekstri uhvati uzde i okrete konja prema severu.

– Ne tamo! – povika Čelis odlučno.

– Hajde, onamo – dodade i pokaza palcem prema istoku.

– I ne zaustavljaj se! – dobacio je oštro. – Ako te budem negde video, ubiću te! A ako odeš Kalvertu i on će te srediti pošto si došao sam.

Dekstri obode konja, nešto glasno uzviknu i pojuri kroz žbunje tamarisa kao da ga gone sami demoni.

Čelis je pomogao Klarisi da se popne u sedlo i pritom je zadržao u naručju nekoliko trenutaka duže. Blago

se nasmešila i u njegovim očima pročitala sve one reči koje nije uspeo ili znao da izgovori.

Posmatrajući ih, Leo Perez se osmehnu sebi u bradu.

* * *

Sunce je napustilo zenit i krenulo prema zapadu lagano gubeći deo po deo svoje užarenosti.

Lint Bridžer je lagano otvorio vrata sobe u kojoj se nalazila Rozalija Samanto. Žena je stajala oslonjena o kameni zid terase i nije čula šum vrata. Bridžer je neko vreme sa divljenjem posmatrao njenu vitku, izazovnu priliku, jedva se savlađujući da joj priđe i uzme je u naručje.

Odjednom se lepa Rozalija nasmešila i kratko mahnula nekom na dvorištu.

Bridžer pretrnu. U nekoliko skokova našao se na terasi, odgurnuo iznenađenu ženu i pogledao na dvorište. Ali, tamo nije bilo nikoga. Kratko je uzdahnio i prišao joj.

– Kome si mahala?

Ona se pravila da ništa ne shvata. Naime, Bridžer je u tim trenucima delovao zastrašujuće: proseda kosa mu je u neredu padala na čelu, lice mu je bilo crveno, a nozdrve raširene kao u razjarene zveri.

– Govori! – zaurao je besno i udario je.

Žena je poklekla i pala na kolena. Ostala je tako da kleči, pognute glave, spremna na novi udarac.

Onda je podigla glavu i pogledala ga očima u kojima nije bilo ni trunke straha.

– Rozalija nikome nije mahala – odvratila je tiho.

– Praviš me ludim? – prosiktao je. – Nego, reci šta si odlučila?

Ona slegnu ramenima.

– Još nisam odlučila... Vreme je kratko.

On se odmeaknu jedva se savlađujući.

– Ne igray se sa mnom! Zar misliš da ću večno čekati da se odobrovoljiš? Ja sam Bridžer, zapamti to!

Rekavši to, izvukao je korbač iz čizme i počeo da ga savija. Žena se zgrčila i povukla u ugao dok joj se na licu ogledao užas.

– Zapamti, išibaću te tako da se nećeš moći prepoznati! – grmnuo je. – A onda ću te baciti u reku. Dakle, nemaš veliki izbor, sinjorita Samanto! Ili ja ili smrt!

Rekavši to, naglo se okrenuo i izašao iz sobe.

Crnokosa lepotica je sklopila oči i odahnula. Hvala bogu, sve se relativno dobro svršilo...

Na izlazu iz kuće, Bridžer se gotovo sudario sa najmlađim sinom, Rikom.

– Šta se ti muvaš ovuda? – prasnuo je.

Mladić pocrvene.

– Tražio sam te.

– Sad si me našao i šta onda? – odbrusio je, a odmah zatim shvatio da je bio prevuše grub. – Malo sam nervozan – dodao je brzo. – Šta si danas radio?

– Ništa posebno – odvrati mladić gladěći kosu rukom. – Ne volim kada meni prepuštaš da odaberem. Zar nije bolje da ti rasporediš poslove? Ovako...

– Treba da se osamostaljuješ! – prekinuo ga je otac. – Sve ovo će jednom biti tvoje, ali ne želim da se zakopaš. Treba da kreneš od Sonore i stigneš sve do... sve do... Vašingtona!

– Da to nije malo neskromno, oče?

– Nije! Ti možeš da učiniš ono što ja nisam stigao! Imaćeš za početak ono najvažnije, a to je novac!

Govoreći, bičem je blago tapkao sina po ramenu.

Tada se začuo topot konja i oni spaziše da neko dolazi u trku. Bila su to dvojica starijih sinova koji su se nalazili u velikoj žurbi. Pritom je Trig mahao nekim papirom iznad glave.

– Hej, tata! Novine! Izlaze, čuješ li? Ponovo izlaze!

– Šta pričaš? – odvrati ovaj ljutito.

– Kakve novine?

– Čitaj! – dobacio Trig zadihano.

U stvari, bio je to jedan list papira štampan na dve strane. Na prvoj se nalazio uočljiv naslov "Smejurijsa Benijem Henkokom". Tekst je bio pun otrovnih aluzija na Bridžerovog "kandidata" i izbore uopšte. Pošto ih je preleteo pogledom, Bridžer je zgužvao papir u malenu lopticu.

– Ko je ovo napisao? – upitao je.

Red pokaza rukom prema Sonori.

– Devojka... Ona tamo radi.

Bridžer se namršti.

– Tako dakle? Cura nastavlja tamo gde je stao otac? Kočoperi se?

Red se iskezi,

– Da je posetimo, tata?

Bridžer se zamisli.; novine mu sada zaista nisu trebale. Što se tiče devojke, videlo se da je pametna, jer je umela da barata rečima.

– Večeras... – rekao je polako. – Ja ću da plaćam piće i muziku u "Palmi", a vi za to vreme rasturite štampariju. Neću da od nje bilo šta ostane – dobacio je Bridžer. – Jasno?

– A ako devojka bude unutra? – upitao je Trig.

Otac ga značajno pogleda.

– A zašto su ti devojke problem? – upitao je... a onda se okrenuo i ostavio sinove da se unapred raduju.

Biće to zabava kakva se samo poželeti može.

* * *

Bežeći na istok, Brit Dekstri je imao vremena da razmisli šta da uradi. Nalazio se na domaku Džejmstouna i zaustavio konja da predahne.

Bio je žedan, gladan i bez novca.

U isto vreme, grad se spremao da napusti bivši šerif iz Altavila, Abel Grant. On je neko vreme proveo u gradu ne izlazeći iz hotelske sobe i razmišljajući kuda da krene i šta da uradi sa svojim životom.

Na njegovom mestu mnogi bi se opredelili za jug i privlačne gradove. No, on je usmerio svog konja prema Sijera Nevadi, bolje reći Karson Siti-ju, gradiću koji se nalazio na granici Kalifornije i Nevade.

Bivši šerif i bivši poručnik Sedmog konjičkog puka bio je dovoljno tvrdokoran da ga ne uznemirava pomisao na Roda Kalverta i ostavka na mesto šerifa koja je potom usledila.

Pa ipak, neprijatno se trgao kada je pred sobom ugledao jednog od najboljih Kalvertovih plaćenika. Tek tada mu je palo na pamet da posto-

ji mogućnost da je Kalvert u svom besu naredio da pošalju po njega, jer mu se suprotstavio i nakon toga dao ostavku.

Britu Dekstriju je trebalo malo duže da shvati koga ima pred sobom. Sreli su se baš na raskrsnici na kojoj su se ukrštali putokazi za Sonoru, Čajens Kemp i Knajs Feri.

Čutljivi šerif je poterao konja u stranu očekujući Dekstrijevu reakciju.

S druge strane, tek kada je video Abela Granta, lupež se setio da je im je Kalvert na polasku dobacio da bi i njega mogli da dovedu ako mu uđu u trag. Zar to nije bila idealna šansa da spere svoj neuspeh u vezi sa hvatanjem Tima Čelisa i dovede gazdi bivšeg šerifa i izdajicu prebačenog preko sedla? Zato mu je ruka mahinalno krenula ka revolveru.

No, Abel Grant je tako nešto i očekivao; munjevito je potegao svoje oružje i zapucao. Godinama radeći šerifski posao, stekao je izvanrednu brzinu i oštro oko tako da je bio savršeno precizan. Brit Dekstri nije ni shvatio šta ga je snašlo. Samo je osetio vrelu vatru koja mu se razlila po grudima i oduzela mu dah. Ipak, održao se u sedlu još toliko da se pribere i shvati da mu je došao kraj.

Četiri pogotka Abela Granta prekinuli su Dekstrijev povratak gazdi, velikom Rodu Kalvertu. Na taj način izbrisan je svaki trag koji je vodio do Tima Čelisa.

* * *

Za Linta Bridžera več je počelo sasvim nepredviđeno. Oba starija sina,

Red i Trig, otišli su u grad nešto ranije, a on je za sebe odredio pratnju trojice iskusnih revolveraša. Naravno, računao je da će sa njim poći i najmlađi Rik i pošao da ga potraži.

– Jesi li video Rika? – upitao je Luka Spejda, revolveraša koji je baš naišao sa sedlom o ramenu.

– Ne – odmahnu on glavom žvaćući duvan. – Nisam ga video...

Pri tome je bacio značajan pogled prema delu kuće koji je pripadao Lintu Bridžeru. I ovaj je nesvesno pogledao u tom pravcu. Iako se tek nedavno spustilo več, svetla na spratu bila su pogašena što je značilo da je Rozalija Samanto već spavala.

Bridžer se lecnu i dugim koracima se uputi kući. Na stepeništu je malo zastao kao da je negde čuo šumove. Zatim je produžio na vrhovima prstiju i došavši do vrha stepenica pažljivo se zaustavio. Onda je začuo prigušeni kikut! Iznenada je osetio ubod, odnosno, strahovit bol u predelu srca. Gušio se, a noge su počele da ga izdaju... Ali, to je trajalo samo jedan trenutak. Onda je posegao za bičem...

Ne, nije mu potreban bič, zaključio je ljutito. Žena za kojom je ludovao i koju je obožavao bila je sa nekim u svojoj sobi. I to u njegovoj kući, u postelji o čijim mirisima je poslednjih dana samo sanjao! Takvu uvredu mogla je da spere samo krv...

Daska je zaškripala pod njegovom čizmom i istog trenutka šumovi iznutra su utihnuli. Bridžer je podigao nogu i grunuo; vrata su popustila već pri prvom udarcu i on je provalio u

sobu prošaranu senkama i šumovima.

Jasno je video obnaženi deo ženinog tela i njen pokret kojim je povukla čaršav da bi se kako– tako prekrila. Pri tome je čudno i bolno zajecala, kao pas koji predoseća smrt svoga gospodara.

Pored nje je ležao neki muškarac, paralisan iznenadnim treskom vrata, hrapavim disanjem čoveka koji je provalio i mutnim odsjajem oružja u njegovoj ruci.

– Tako dakle? – prošištao je Bridžer i počeo da puca.

Kada se barutni dim razišao, rančer priskoči svetiljci na stolu i grozničavo kresnu šibicu. Svetlost se rasprostrla po sobi i osvetlila dva tela umrljana krvavim pečatima.

Rozalija Samanto je telom pokušala da zaštiti čoveka pored sebe, ali to nije u potpunosti uspela. Sada je ležala preko njega, opruženih ruku i razgolićenih leđa, duge kose rasute po postelji tako da su joj krajevi do-dirivali pod.

A onda se telo Linta Bridžera strahovito zgrčilo; izbezumljeno je zurio u postelju ne mogavši da veruje svojim očima. Grč mučnine stezao mu je utrobu, a kolt iskliznuo iz mlitavih prstiju.

Čovek preko koga je ležala okrvavljena meleskinja bio je Rik Bridžer.

* * *

Veče je odmicalo, a Red i Trig su uzalud čekali očev dolazak. Salun "Palma" bio je ispunjen do poslednjeg mesta, a piće se točilo u ogro-

mnim količinama. Konačno su i sami podlegli toj bujici viskija.

U jednom trenutku Trig Bridžer munu svog brata u slabinu dajući mu do znanja da ne popije previše.

– Znaš i sam da imamo važnijeg posla od pijančenja – podsetio ga je.

Ogromni Red podiže obrvu.

– Šta pričaš? – upitao je uvređeno.

– Izbrojao sam tri četiri čašice.

– Pa šta!

– Ja sam stao kod treće – odvratio je i ispio čašicu do kraja. – Hej, Bene – dobacio i dohvatio za rame Benija Henkoka. – Kako dopuštaš da te novine ismejavaju?

– Novine...? – namršti se ovaj ne shvatajući.

– Da, da, novine. Pišu da si obična pijandura. Zar nisi čitao?

– Čitao? – iskezi se Henkok pijano. – Kako da čitam kada ne znam slova?

– Budalo... – zarežao je Red. – Dok ti ne postaneš šerif mi ćemo srediti ove što pišu da...

Trig munu brata laktom u prsa.

– Ne brbljaj! – prasnuo je. – Zar si toliko pijan?

– Pa šta? – odbrusio je Red. – Ko će me sprečiti da onu šupu javno zapalim? Ko? Hajde, reci!

– Ovde je sudija Lipman.. – progundao je Trig. – Znaš da je lud i prgav kao niko. Zato ti je bolje da zavežeš!

– Zašto? – uzjoguni se ovaj. – Ako nam bude smetao možemo ga strpati u podrum.

Trig prevrnu očima, nemoćan da urazumi brata. Zato mu je predložio da odmah krenu, još dok se u salunu

svi šale na Henkokov račun i ne slušaju njegovog brata.

– U redu... – pristao je Red. – Oca ionako nema, zar ne? Čini se da uopšte neće ni doći...

Neprimetno su se išunjali napolje i prešli na drugu stranu ulice, gde su senke pod tremovima bile dublje i tamnije. Trig je išao prvi...

Odjednom je ispružio ruku i povukao Reda u udubljenje nekih vrata.

– Šta je? – promumlao je ovaj pijano.

– Uh, umukni! Neko izlazi iz one štamparije...

Stajali su pripijeni uz vrata i posmatrali siluetu Tima Čelisa koji se udaljavao prema konjušnici. Za trenutak je zastao, bacio pogled preko ulice, a onda lagano produžio put.

– Čekaj dok odmakne...Onda mi stupamo u dejstvo...Ko će prvi sa devojkom...?

– Ostavljam je tebi! Ali samo bez mnogo buke...

– Gle, gle! Otkud tolika velikodušnost? – začudio se Trig.

– Sa ženama mi je teže nego sa bikovima – odbrusi Red i pljunu na prašnjavu ulicu.

* * *

Klarisa Metjus nije želela da prizna kako njene slutnje u vezi sa ocem postaju sve stvarnije. Naime, on se još nije vratio i ona je pretpostavljala da mu se nešto desilo. Leo je samo ćutao, a sama je sebi stalno izmišljala poslove kako ne bi mislila na to.

Te večeri sedela je malim radnim stolom i uz prigušenu svetlost stare

svetiljke završavala tekst za novine. Pročitala ga je već nekoliko puta, ali nije bila sasvim zadovoljna: nedostajala joj je očeva pomoć i podrška.

Sasvim u uglu, Leo Perez je podmazivao presu za štampanje namerno oklevajući sa poslom, jer je čekao da devojka bude gotova i ode na počinak. Nešto ranije, Tim Čelis im je poželeo laku noć i otišao da provede noć na seniku. Što se njega tiče, najradije bi prespavao negde u uglu štamparije samo da bude što bliže Klarisi. Ali, ipak ga je bilo sramota da je pita tako nešto.

Zvonce na vratima trglo ih je i uznemirilo.

Čovek koji je prvi ušao bio je krupan, kratke crne brade i čupavih obrva. Imao je ogromne šake, nezgrapno snažno telo i velika stopala. Iza njega je išao mršavko povijenih leđa, duguljastog lica i mačjih očiju. Šunjao se za svojim velikim prethodnikom kao da se sprema da iz njegove senke skoči na žrtvu.

Klarisa je krajičkom oka odmerila Pereza, ali on je buljio u došljake kao u duhove.

Devojka se uspravila, bleđa ali odlučna.

– Šta hoćete? – upitala je zvonkim glasom.

Red se iscerio, trljajući dlanove o pantalone.

– Pogledaj, Trig! – pozvao je mlađeg brata. – Mačka pruža kandžice!

– Sada ćemo je umiriti – dobaci ovaj zatvarajući vrata za sobom.

Leo Perez ustade sa svoje rasklimate stolicе. On je znao ko su

noćni posetioći. Takođe mu je bilo jasno da im se ništa dobro ne sprema.

Stari štampar je jedinu šansu video na zidu između dva prozora na kome je, malo uvučena, visila jedna stara puška. Sa ulaza se nije mogla opaziti i Leo Perez je u tome video svoju šansu.

Red ga ljutito odmeri.

– Prošli put ti nije bilo dosta, matori? – dobacio je besno. – Zamišljaš da si žilav?

– Ko su oni, čika Leo? – upitala je devojka, jedva savlađujući drhtanje.

Trig se isceri.

– Ja ću ti objasniti ko smo... – dobacio je prilazeći. – Sve ću ti reći samo ako...

Iznenada je ispružio svoju dugu i mršavu ruku i ščepao je za vrat. Klarisa je kriknula, ali više nije mogla da izmakne... Trig ju je još jače stegao dok se njegov ogromni brat zadovoljno cerekao.

Kroz poluspuštene trepavice devojka je nad sobom videla blede, ispijeno lice u čijim očima je blesnula zastrašujuća požuda.

– Ostavi je, ti... – povikao je Leo Perez.

– Miruj, matori! – opomenuo ga je Red podigavši ruku. – Za tebe ćemo se pobrinuti kasnije!

Za to vreme, Klarisa je ipak uspešla da se izmigolji i snažno ošamari nasilnika. On se trže, dok mu je lice pobledelo, a zatim i posivelo. Ružan osmeh iskrivio mu je usta, a onda je iz sve snage ošamario devojku.

Udarac je bio prilično jak i nežna Klarisa se u trenu ošamutila. Iako još uvek nije mogla da se ispravi,

osetila je njegov vreli dah na vratu i to joj je dalo ogromnu snagu. Morala se suprotstaviti jer je nije čekalo ništa dobro.

Još uvek polusvesna, stisnuta njegovim rukama i nemoćna da se brani, instinktivno je zamahnula nogom i kolenom udarila nasilnika u donji deo trbuha. Lupež je u momentu pustio i skupio se na podu, cvileći poput bolesnog psa.

Ne hajući za pocepanu haljinu, devojka je poletela prema vratima. Ali, ogromni Red se isprečio ispred nje kao planina.

Leo Perez više nije mogao da okleva. Prišao je zidu onoliko hitro koliko su mu godine dopuštale i brzo zgrabio pušku. No, Red Bridžer je krajičkom oka video kretanje u polumraku i munjevito se okrenuo odgurnuvši od sebe Klarisu kao lutku.

U maloj prostoriji pucanj iz njegovog revolvera zagrmeo je trostruko jače... Narandžasti plamen osvetlio je u deliću sekunde užasno Klarisino lice, a zatim... Čuo se udar metka u telo i... Leo Perez je pao preko sanduka povlačeći za sobom jedan regal pun olovnih slova...

– Matori jarac... – progundao je Red. – Mogao je da me pogodi.

– Proklete ubice! – povika devojka jecajući, nemoćna da se istrgne iz Redovih šaka.

Za to vreme Trig se polako pridigao, još uvek sa bolnom grimasom na licu koje je polako dobijao zlurad, surov izraz.

Čak se i Red stresao od tog pogleda.

– Hej, Trig... To je samo žena. I ne treba je ubiti...

– I ne mislim – odbrusi ovaj, spreman da se baci na Klarisu.

I zaista, Red ju je pustio, gurnuvši je pritom prema bratu. Našavši se u njegovom naručju i osetivši oko sebe ruke jake poput klješta, ona je jednostavno klonula. Više nije imala nade, a sa nadom je nestala i posljednja iskra borbenosti, poslednji atom snage.

No, tada je na vratima ponovo odjeknulo zvonice.

Red zastade, iznenađen koliko i Trig.

– Oteraj ga! – dreknuo je mlađi brat.

U stvari, obojica su pomislili da je pucanj privukao nekog prolaznika i da je dovoljno da malo podviknu pa da radoznalac pobegne glavom bez obzira.

Red je izvukao kolt i uperio ga prema ulazu. Sa njegove strane bilo je to krajnje nesmotreno.

Naime, sa ulaznih vrata planuo je hitac i kuršum je razneo Redovu šaku, odbacivši revolver čak u suprotni ugao. Najstariji Bridžerov sin je zaurlao od bola, dok je Trig pustio devojkicu i uzmakao. Obojica su zaprepašćeno pogledala prema ulazu.

Tamo je, u polutami, stajao visok čovek u zagasitom, skoro crnom odeću. Zaklonjeno senkom oboda šešira, lice mu se jedva naziralo. Ipak, kada se čovek malo bolje zagledao, mogao je da primeti mirne čelično plave oči iskričave kao kristali leda. Ispod tamnog sakoa čovek je nosio bleštavo belu košulju, svileni prsluk i kravatu

boje višnje. Na pojasu od crnog boksa visila je futrola od lakovane kože i u njoj kolt teškog kalibra sa drškom od slonove kosti.

Bio je to čovek tajnovit i opasan, kao i tama iz koje je iskrsnuo.

Klarisa ga je odmah prepoznala i breme straha i očajanja palo joj je sa srca. No, preče od toga bilo je pomoći Leu Perezu. Zato je požurila ka starcu i niko nije pokušao da je zadrži.

Red je zurio u krv koja mu je tekla iz ruke. Nije mogao da poveruje da je ranjen.

I dok je njegov brat kidan bolom buljio ispred sebe, Trigov mozak radio je grozničavom brzinom. Naime, stranac koji je u polutami mogao da ustreliti samo ruku svog protivnika bio je za klasu brži od njih. Mirnoća sa kojom je stajao tamo pristajala je samo najvećima.

A on je to i bio. Najbolji od svih, Dok Holidej.

Prolazeći ulicom, pročitao je natpis iznad ulaznih vrata i doveo ga u vezi sa događajem na reci San Houkin. Istoga trenutka se iz unutrašnjosti zgrade čuo pucanj. To je za njega bio poziv da se umeša. Intervenirao je i kao i uvek, ali je ostao potpuno miran i pribran.

Trig je prestao da se znoji; morao je da spasava svoju kožu i prokrči put napolje. Samo kada Red ne bi tako stajao i glupo zurio u svoju zakrvavljenu ruku!

Rukom je napipao neki predmet i udahnuo; bio je to čekić kojim su štampari ravnali slogove pre nego što su išli pod presu. Desnu ruku držao

je visoko, kao znak da nema nameru da se posluži oružjem.

Ali leva...

Levom je hitnuo čekić u pravcu svetiljke i pogodio je tačno u sredinu.

Sa poplavom mraka odjeknuli su pucnji; kada je grmljavina revolvera utihnula, barutni dim se razlio prostorijom poput magle u dolini.

Čovek na ulazu stajao je i dalje uspravan i nepokretan.

– Trig! – zaurao je Red.

Ali, niko mu se nije odazvao.

Dok Holidej je ušao i kresnuo palidrvce. Prošao je pored unezverenog Reda Bridžera i upalio lampu na stolu.

Tek tada je Red ugledao svoga brata. Ležao je na zemlji staklastih očiju uprtih u tavanicu.

– Trig? – pozva ga brat.

Ali, odgovora nije bilo. Red kleknu pored njega i nežno mu podiže glavu. Nije mu bilo spasa, jer je živeo poslednje sekunde.

– Ubio si ga! – dobaci Red hrapavim glasom.

– A šta je drugo trebalo da učinim?

– odvrati Dok hladno. – Uostalom, bilo je ili on ili ja.

– Ali to je bio moj brat!

Holidej preču ovu primedbu.

– A šta je uopšte tražio ovde? I ti sa njim? Da li vas je neko ovde pozvao?

Red zaškripi zubima krvnički ga odmeravajući.

– Više bi voleo da si na njegovom mestu?

– Ko si ti? – on muklo.

– Ko zna, više pati, čoveče. Hajde, nosi to telo odavde!

Ovaj s naporom prebaci bratovljevo telo preko ramena.

– Osvetiću ti se... – prosiktao je.

– Biću u gradu – hladno mu je odvratio Holidej.

* * *

Lica umrljanog suzama, Klarisa podiže oči prema svom spasiocu. Dole, na podu, Leo Perez je disao sve teže i teže pošto je rana na grudima bila smrtonosna.

Čovek iz Džordžije je odmah shvatio situaciju i kratko odmahnuo glavom odgovarajući na devojčin upitni pogled. Ona pokri lice rukama i briznu u plač.

Starac otvori oči.

– Umreću... znam... – prošaputao je lagano. – Ali... ona.. Imam jedno pismo... za nju. To je... pismo je od oca...

Holidej ga je mirno posmatrao dok je devojka bezglasno plakala.

– Pismo je... ispod drugog... stepenika... Razvalite dasku...

Nekoliko trenutaka je vladala tišina. Onda je devojka podigla glavu i videla da Holidej sklapa oči starom štamparu.

– Je li... je li umro? – tiho je upitala.

– Jeste.

– Hteo je da me odbrani... – kazala je očiju punih suza. – Bio je tatin prijatelj i sada ga više...

– Smirite se, gospođice – prekinuo je blago. – To je sudbina..A sada da vidimo pismo – dodao je, drškom kolta otkinuo dasku i ispod nje napipao koverat koji je pružio Klarisi.

Ona pogleda i preblede.

– Piše „U slučaju smrti“ – promucala je. – Ali, moj otac je živ!

Dok ju je gledao pravo u oči. Sada je morao da joj kaže. Ma koliko bila bolna, istina se morala reći.

– Nažalost, vaš otac je ubijen na obali reke San Huakin. Slučajno sam tuda naišao, ali... već je bio smrtno ranjen. Neko ga je dočekao u zasedi. Pokušao sam da pomognem, a on me je naterao da mu obećam da ću vas pronaći i vratiti u San Francisko.

Ta vest je naprosto zgromila Klari-su. Zaljuljala se i pridržala za naslon stolice, izbezumljeno zureći u Doka.

– Ne... to je nemoguće!

Prišao je i lagano je zagrlio, a dodir njenog toplog drhtavog tela izazvao je u njemu talas topline i brže strujanje krvi. Ali, znao je da sada nije bio trenutak za takve emocije i rekao:

– Morate biti hrabri, gospođice. Pročitajte pismo.

Klarisa klimnu glavom, lagano obrisa suze i počeo da čita.

* * *

Stigavši kući, Red Bridžer je zatekao pravu uzbunu. Niko mu nije prihvatio konja, niti je primetio Trigovo telo prebačeno preko sedla. Ugledao je momka iz konjušnice sa dve svetiljke u rukama.

– Voret? – zaurlao je i momak stade u mestu. – Šta se ovde dešava? Zar je neko umro?

– Jeste – odvrati ovaj podižući fenjere. – Umrla... ovaj, ubijena je ona žena koju je gazda čuvao.

– To mi nije žao – odbrusio je zadovoljno, ali se odmah zatim setio mrtvog brata koji je ležao preko sedla. – A znaš li zbog čega?

Momak počeo da se snebiva.

– Pa... gazda je zatekao u krevetu sa drugim...

– Imala je ljubavnika? Lepo, a ko je taj lupež?

– Vaš brat, mister Rede!

Najstariji od braće je zaprepašćeno zatreptao.

– Budalo! – povikao je. – Zar misliš da mi je do viceva? Ubijen je Trig! Shvataš li, ubijen je pred mojim očima, a ti nagvaždaš o ženi i Riku. Da li si pijan? Govori, šta se to desilo?

– Rekao sam vam! Gazda je zatekao mladog gospodina u Meksikankinom krevetu... Bio je mrak, nije znao ko je, a ispalio je ceo šaržer... Žena je mrtva, a mladi gospodin je ranjen na tri mesta. Gazda sedi pored njegove postelje kao kamen. Ne čuje ništa, ne govori ništa...

– Neka sam proklet ako nešto razumem – progundao je Red i pošao u kuću. Prošao je pored Luka Spejda, odgurnuo je u stranu neku ženu sa posudom i banuo u sobu namršten i neraspoložen.

Lint Bridžer ga nije ni pogledao; sedeo je na nekom tronošcu pored Rikovih nogu i zurio u zid.

Njegov najmlađi sin je spavao. Imao je dva velika zavoja preko grudi i jedan oko glave. Lice mu je bilo samrtnički blede, a disao je veoma šumno; kao da će se svakoga časa zakašljati i izbaciti ono što ga guši.

– Imaš li ti još sinova?

Bridžer je samo malo okrenuo glavu i okrznuo ga praznim tuđim pogledom.

– Nisi čuo šta sam te pitao? – planu Red koji se prvi put u životu obratio ocu na taj način. Međutim, sada mu je bilo svejedno. Po ko zna koji put je video da je otac okupiran samo Rikom, a da su njih dvojica prepušteni sudbini i mogu da crknu kao psi.

Bridžer pogleda u Redovu šaku i iznenada se trgnu. Činilo se kao da se probudio iz nekog polusna.

– Trig? – upita obuzet mračnom slutnjom.

– Jeste, poginuo je – prasnu Red.
– Eno ga dole, na konju.

– Šta...

– Mrtav je! Ubijen! Kako dugačije da ti kažem? Ili te je baš briga?

Bridžer ga ošinu pogledom.

– A šta onda čekaš, idiote! Idi dole i okupi momke. Odmah dolazim!

Pošto je zapovedio jednoj ženi da pomno pazi na Rika, Bridžer lagano siđe dole. Tamo je Red čekao pored leša, a Luk Spejd i još osam momaka hitro su sedlali svoje konje. Svi su radili u najvećoj tišini, svesni ozbiljnosti situacije i pretpostavljajući kako se gazda oseća.

Lint daje znak dvojici i oni lagano spustiše Trigovo telo na zemlju. Pogledao je sina čije je lice bilo belo kao kreč, a iz usta se na bradu slivao tanki mlaz krvi.

– Ko? – upitao je Reda kratko.

– Ne poznajem ga, zaista. Zatekao nas je kod one devojke u štampariji.. Valjda im je prijatelj... Onog matorog jarca sam ubio.

Njegov otac uze jedno ćebe i pokri nepomično telo svoga sina. Zatim se vinu u sedlo i krenu.

Ostali su sledili njegov primer. Samo je Red još uvek zurio u pokriveno telo svoga brata sa kom je do pre nekoliko sati pričao, pravio planove za druge akcije. A sada nema ničega. Odjednom se osetio strahovito usamljenim...

Onda se u trenu okrete.

– A baklje? – upitao je.

Dva čoveka se udaljiše da bi se uskoro vratili sa motkama na čijim vrhovima su se nalazile krpe namočene katranom i petrolejem.

Red je natukao šešir na čelo i poterao konja. Sada je on jahao prvi, ispred oca. Jer, osveta je bila više njegova nego očeva...

Deset paklenih jahača spuštalo se prema Sonori u divljem trku dok im je zemlja podrhtavala pod kopitima.

* * *

Oslonjen na zid, Holidej je pušio tanku mirišljivu cigaru i posmatrao Klarisu koja je čitala očevo pismo; s vremena na vreme je rumenela, onda bleдела, a usne joj se bezglasno micale. Kada je završila čitanje, spustila je ruke u krilo i neko vreme nepomično sedela, a onda podigla pogled prema Doku.

– Neverovatno! – kazala je sa uzdahom. – Sada znam zašto je otac bio protiv Bridžera. Tim pre imam obavezu da nastavim njegovu bitku.

– To neće biti nimalo jednostavno – podsetio ju je Dok. – Bridžer ima moć i silu, a to je...

– A ja imam istinu! – ubacila se devojka vatreno.

Holidej se sumorno osmehnu.

– Istina nije uvek dobar savetnik, gospođice. Pogotovu protiv nasilnika kao što je Bridžer.

– Ne samo što je nasilnik, nego je i nitkov prvog reda – dodala je. – Tata mi je u pismu objasnio korene njihovog sukoba. To potiče još iz vremena indijanskih rezervata.

– Zar? – trže se Dok iznenađeno.

– Da. Bridžer je prodavao oružje Indijancima, zamislite? Tata je tada bio dopisnik „Vašington posta“ i prvi je posumnjao na njega. Oh, izgleda da je uvek imao „nos“ za senzacije. Jednom ga je umalo uhvatio na delu, ali Bridžer je pustio Indijance na njega tako da jedva uspeo da se spasi; zapalio je preriju iza sebe i tako sprečio da ga Indijanci uhvate. Ubrzo posle toga, prevarant je nestao iz toga kraja.

– Dakle... ono što je uradio ostalo je nekažnjeno?

– Da, nije bilo dokaza protiv njega. Dok uzdržano odvrati.

– Iz ovoga što ste ispričali vidi se da imamo posla sa lukavim i bezobzirnim čovekom, gospođice Metjus. Možda bi bilo bolje da se ostavite kavge sa njim i vratite se u Frisko kao što je želeo vaš otac.

Odlučno je odmahnula glavom.

– Ne, pošto sam tek sada rešena da nastavim očevo delo. Znae, prilično sam tvrdoglava.

Dok je pogledom pratio kolutove dima koji su se dizali ka tavanici. Klarisa Metjus mu se dopadala, ne samo kao lepa žena, već i kao karak-

terna i čvrsta osoba. A onda... tu je bilo i obećanje njenom ocu da će je živu i zdravu vratiti u San Francisko. Osećao je kako je na putu da se ponovo umeša u neki sukob koji ga se uopšte nije ticao. Izgleda da mu je to bila sudbina.

– Znači, odlučili ste se da se borite – zaključio je mirno. – Ali, onda se obavezno morate skloniti odavde. Očekujem da će uskoro doći do oluje, odnosno, da će Lint Bridžer pokušati da nam se osveti.

Ona ga začuđeno pogleda.

– Da se sklonim? Ali... stvarno nemam gde. Poznavala sam samo Lea, a on je sada...

– Trenutno je jedino sigurno mesto moja soba u hotelu – prekide je Holidej

Klarisa se trгла.

– Vaša soba? Ali... to je...

– Znam da teko nešto baš nije prikladno, ali sada nemam ništa bolje. Ne brinite... spavaću u fotelji... ako uopšte bude vremena za odmor. Očekujem da ćemo imati veoma burnu noć. Zato, ne oklevajte! Spremite neophodne stvari, pa da pođemo!

Baš kada je Klarisa otišla na sprat, vrata su se otvorila i u odaju je ušao Tim Čelis. Dok mu je ukratko objasnio šta se desilo i naredio da u Klari- sinom odsustvu pazi na štampariju.

Sve je bilo završeno za desetak minuta i onda je, pod okriljem mraka, odveo devojku do svoje sobe u hotelu. Preko spoljnih stepenica uspe- li su neopaženo da se uvuku i kada su se za njom zatvorila vrata, devojka zadrhta pri pomisli da je u sobi sama sa muškarcem. Umorno je klonula i

sela na stolicu, uzbuđena zbog svega što se odigralo od jutros.

Primetivši njeno uzbuđenje, Holidej ju je ohrabrio.

– Ne brinite, ovde ste bezbedni. Samo meni otvarajte vrata i budite veoma tihi. Sada bi bilo dobro da odspavate pošto će vam snaga biti veoma potrebna.

Rekavši to, brzo je izašao ne primećujući njen pogled pun divljenja.

Oh, bože, kakav čovek je taj Holidej, razmišljala je Klarisa. Tvrd, nepokolebljiv i nesalomljiv... Osim toga, lep i muževan. Samo je uzdahnula i spustila glavu na jastuk.

*

Kada se iz ugla gde se igrao poker uzdah divljenja začuo po četvrti put, Dok Holidej se malo uspravio i okrenuo na tu stranu.

U „Palmi“ je ostalo malo posetilaca i to uglavnom kod kockarskog stola u separeu. Ljudi koji su se okolo tiskali propinjali su se na prste, živo razgovarali, vrteli glavama i nešto pokazivali...

Dok je prišao gomili laganim korakom, gotovo sve prisutne nadvisujući svojim stasom. Mogao je lepo da vidi sto za kojim su sedela tri igrača. Bio je tu jedan debeljuškasti, po svoj prilici ugledni građanin koji je stalno uzdisao, pomalo zapušten kauboj ogromnih brkova i treći... treći mu je bio dobro poznat.

Bledo uzano lice sa izraženim jagodicama, šešir ravnog oboda, kao sneg bela košulja i dve zlatne naručvice na zglobu desne ruke... Ovoga puta nosio je i opasač sa koltom.

Mohavsk Kid, Dokov poznanik iz Teltauna očito je ovde dobijao.

– Meni je dosta! – zavapio je debeljko i ispljunuo već ugašenu cigaru. Zatim je ustao, odmerio Kida besnim pogledom i žurno napustio separe.

Kidova desnica još je imala zavoj, ali je prstima veoma dobro baratao. Ponovo je hitro promisešao karte i stavio ih na sto. Što se tiče kauboja, nervozno se vrpeljio i grickao brkove što je bio znak da i on želi da odustane.

– Dakle, šta se dešava? – upita Kid veselim glasom.

– Kasno je – odvrati brka promuklo. – Možda sutra?

– U redu, sutra – složi se Kid ne bez podsmeha. A zašto ne bi bio raspoložen kada je svežanj dolara pred njim u poslednje vreme prilično narastao... I baš kada se spremao da ustane, ugledao je jednu ruku u crnom rukavu, dugih uzanih prstiju. Ruka je lagano i bez žurbe na sto stavila dve čaše sa pićem!

Po mirisu je odmah zaključio da se radi o brendiju, a po ruci...

– Oh, ne! – uzviknuo je dižući glavu. – Otkud vi? Šta radite ovde?

– Čekam – odvrati Dok mirno. – Jedan čovek je zapretio da će da dođe da me ubije.

Kid se naježi od te strašne, hladne mirnoće.

– Da vas ubije? – ponovio je sa nevericom. – Ne bih rekao da ste baš mnogo zabrinuti. A ko je taj čova?

– Neki Bridžer. Lint Bridžer. Poznaješ li ga?

Pri pomenu Lintovog imena ljudi oko stola se uskomešale. Najmanje

desetak pari očiju upiljilo se u Doka kao u čudo.

– Bridžer? – začudi se Kid. – Čuo sam da je on glavni u Sonori. Šta ima protiv vas?

– Jedan mali neraščišćen račun.

Još nije ni dovršio rečenicu, a polovina gostiju već je grabila ka izlazu. No, Dok nije bio nimalo uznemiren. Lagano je zapalio cigaru i povukao dim.

– Ko ste vi? – zapita Kid, začuđen i zadivljen Holidejevom ležernošću.

Možda bi mu Dok odgovorio, a možda i ne bi. U svakom slučaju, nije imao vremena pošto su se leptir vrata sa treskom otvorila i na njima se pojavio Čelis, napregnutog izraza lica i veoma uzrujan.

– Holideje! – povikao je. – Oni dolaze!

Dok se okrete prema Kidu.

– Na žalost, ovde moramo prekinuti naš razgovor. Došlo je vreme svodjenja računa.

Kid je zbunjeno zurio u tog neobičnog čoveka i tek posle nekoliko trenutaka uspeo da dođe do reči.

– Do vraga... – izustio je. – Oslovio vas je imenom Holidej!

Dok ćutke zategnu opasač i krenu prema vratima. U prolazu je izvukao kolt iz futrole jednog kauboja i zadenuo ga za pojas.

– Dok Holidej! – povika Kid za njim. – Da li ste vi čuveni Dok Holidej?

Sada je i druga polovina kasnih posetilaca žurno grabila prema izlazu. Ime koje su čuli moglo je da znači samo veliku nevolju i revolveraški obračun u kome nisu želeli da učestvuju. Žurili su da što pre napuste

prostoriju ispraćeni gadljivim pogledom Tima Čelisa.

Mohavsk Kid je ostao da sedi kao prikovan za stolicu.

* * *

Deset pobesnelih jahača na čelu sa Redom Bridžerom ujahalo je u Sonoru vrišteći, pucajući i vitlajući zapaljenim bakljama. Prošli su kroz pustu glavnu ulicu, a zatim krenuli nazad dajući oduška svom besu.

Iznenada, kao iz zemlje iznikao, na sredini puta se pojavio čovek. Bio je sam i činilo se kao da izrastao iz tla. Stajao je tako u polutami, malo razmaknutih nogu i ruku spuštenih pored tela. Peševi kaputa bili su mu zabačeni unazad otkrivajući belu dršku „kolta“ u opasaču i još jedan revolver zadenut za pojas.

Red Bridžer se sledio. To je bio on, nepoznati stranac koji je ubio Triga. Očekivao je da će morati da prevrnu ceo grad kako bi ga našli, a on ih je sam čekao na ulici.

– Nebesa... – progundao je ne mogavši da se ne divi takvoj hrabrosti. Zar sam protiv deseterice?

Naglo je zaustavio svog vranca, a ostali su učinili isto.

– Šta čekamo? – upitao je njegov otac? – Zar nećemo prvo zapaliti onu jazbinu?

On pruži ruku prema Holideju.

– To je on!

– Ko?

– On... on je ubio Triga, oče! Baš on!

Lint odgurnu sina u stranu i izjaha ispred svih. Neko vreme je posmatrao

Holideja pokušavajući da mu razazna crte lica. No, nije imao uspeha jer se ovaj nalazio u senci.

– Ti... – progundao je glasom koji je podrhtavao od gneva. – Šta sada misliš? Shvataš li da ti je došao kraj?

Dok je ćutao i odmeravao ga pogledom.

– Zar ti je strah oduzeo moć govora? – podsmehnu se Bridžer. – Ili smišljaš neku laž u nadi da ćeš se spasti?

– Ni jedno ni drugo – odvrati Holidej mirno. – Izašao sam da vas sprečim da ne učinite neku glupost. Sigurno ste nameravali da zapalite nešto, zar ne?

– Šta, još se usuđuješ...?

Neko iz gomile je visoko podigao baklju želeći da je baci na krov štamparije. Zapaljena krpa na drvetu poletela je uvis, ostavljajući za sobom plameni trag.

Mada niko nije video kada je stranac potegao, sa njegovog kuka planuo je revolver, a prelomljena baklja pala je na ulicu i ugasila se u prašini.

Svima je zastao dah jer su o takvim hicima slušali samo u pričama....

Lint Bridžer je nekoliko trenutaka zurio u ugašenu baklju, a onda je izobličeno lice zaurao:

– Ubijte ga!

Dlanovi su dodirnuli revolvere baš u trenutku kada je mesec nad Sijera Nevadom uplovio u mali paperjasti oblačak.

Puška Tima Čelisa oglasila se u istom trenutku kada i niklovana cev „linkoln“ revolvera najboljeg strelca sa Zapada! Među Bridžerovim ko-

njanicima nastao je kaos: životinje su njištale i propinjale se, a mrtvi i ranjeni su padali na zemlju jaučući i zapomažući. Sa prozora štamparije plavokosi kauboj je bljuvao ubilačku vatru u gomilu koja se komešala između tremova.

Oba Bridžera zapucala su prema Holidejevoj senci. Zrna su poput osa zviždala pored Dokove glave, ali su ostajala u daskama kuća ili kroz stakla odlazila na suprotne zidove.

Tim Čelis je odbacio pušku i nastavio da puca iz „kolta.“

Glavna ulica bila je ispunjena zaglušujućom bukom baruta i osvetljena buketima narandžastih varnica.

Lint Bridžer je jeknuo i uhvatio se za rame. Uzdahnuo je i krajičkom oka spazio da su od osmorice ljudi iz pratnje u sedlu ostala samo trojica. Odahnuo je kada je video da je i Red među njima. Sada im nije preostalo ništa drugo nego da tako desetkovani potraže zaklon.

Na ulici su ostali samo uznemireni konji sa praznim sedlima. Između stubova i kosih krovova lebdeo je barutni dim oštrog mirisa koji se, poput jutarnje izmaglice, lenjo penjao prema nebu.

Lint Bridžer se sruči u uzani prolaz, a za njim dotrča Luk Spejd.

– Ranjeni ste, gazda?

– Nije opasno – progundao je ljutito šarajući pogledom po ulici. – Prokleti đavo! Nikada nisam video paklenijeg strelca, Spejde!

– Sredićemo ga mi, gazda.

– Gde je Red? – upitao je Bridžer.

– Ne znam.

– Nije mrtav?

– Ne...Nije među onima na ulici...

– Ko je taj stranac?

– Ne znam, ali opasno cilja. Još neko mu je pomogao... Tamo, iz štamparije. Dovraga, sve su nam baklje pogašene! – opsova Luk Spejd neprestano žvaćući duvan. Zatim je podigao ruku i dao znak momku koji je spoljnim stepenicama lagano krenuo prema krovu.

Šćućuren iza jednog bureta gde se zaklonio u trenutku najžešćeg okršaja, Holidej je punio svoj „kolt“. Onaj koji je uzeo od kauboja, bio je spreman i ležao je pored njega. Prva runda okršaja bila je gotova i računao je da protiv sebe ima još petoricu protivnika. Svi su se sada skrivali u tami, izbegavajući da se otvoreno pokažu. No, njemu se nije žurilo...

Mesec je visoko odskočio i do tada izdužene senke prilično su se skratile. Do njegovog skloništa dopirala je žućkasta svetlost iz saluna što baš i nije bila povoljna okolnost. Ako čekanje potraje, uskoro će ga obasjati mesečina. Da bi smirio nervozu, on lagano izvadi cigaru i stavi je među zube.

Baš te njegove pokrete uočio je čovek na krovu, isti onaj kome je Spejd mahnio rukom. Bio je siguiran u sebe, pa se trijumfalno nasmešio i nanišanio.

Ali, nije stigao da opali. Iz pravca saluna „Palma“, sa mesta baš pored ulaza planuo je narandžasti plamićak. Revolver se oglasio dva puta, a čovek na krovu je zastenjao, ispustio oružje iz ruke i sa visokog krova se stropoštao pravo na ulicu. Začuo se

samo tup zvuk i sve se za tren utišalo.

Dok iznenađeno podiže obrve i pogleda u tom pravcu. U magnovenju je video blede lice Mohavsk Kida, a onda je sve prekrila tama. Neko je ljutito opsovao i ispalio svih šest hitaca u pravcu saluna.

Znači, ima ih troje, zaključio Bridžer. Bilo je glupo bespomoćno ležati u mraku i čekati. Reda nije bilo u blizini, a Rik je ležao kod kuće. Šta ako ponovo krvari?

Možda bi bilo najbolje da se povuče nekim drugim putem i ode. Za tren se okrenuo ispitujući okolinu.

Luk Spejd kao da mu je čitao misli.

– Ovamo se ne može – kazao je tiho.

Bridžer se namršti osećajući kako ga rana sve više i više peče.

– Možda bi bilo najbolje da bacimo oružje i odemo – procedio je s mukom.

– Mi? – zaprepastio se Spejd.

– Kada smo se mi povlačili, mister Bridžere? – dobaci on i krete pored zidova, zastajkujući na svaka dva koraka. Sekundi su prolazili kao sati, a lupanje sopstvenog srca bubnjalo mu je u ušima. Bio je već blizu štamparije kada su ulazna vrata tiho škripnula. Ukočio se u mestu.

Vrata su ponovo zaškripala otvarajući se. Neko je pokušavao da izađe, ni ne sanjajući da će naleteti na cev njegovog revolvera.

Spejd uzmaknu korak nazad, pomerajući se do samog prozora i usredsređujući pažnju na vrata. A onda... Jedna ruka se provukla kroz razbije-

no prozorsko staklo i zabila mu vrh „kolta“ i slabine.

– Baci oružje! – začuo je iza sebe tih, ali oštar glas.

Tek tada je shvatio da je nasamaren. Naime, nepoznati je namerno pokrenuo vrata da bi mu privukao pažnju i naterao da se povuče, a onda ga „uhvatio na spavanju“. Rastvorio je prste i oružje je zveknulo o daščani pod trema.

Tim se nekako provukao kroz prozor, ne odvajajući revolver od Spejdovih leđa. Zatim ga je snažno lupio drškom po temenu i bandit se skljkao bez glasa.

– Bridžere! – zaurao je mladić zavukavši se u dovratnik. – Odlazi odavde! Još jedan čovek ti je gotov!

Zavladala je tišina, a onda se začuo pomalo uspaničen glas Linta Bridžera.

– Rede, gde si?

– Red ti ništa neće pomoći. U stvari, niko ti ništa neće pomoći, jer su aduti u našim rukama. Tvoja vladavina je završena!

Nastala je tišina, a onda se začuo tup udar metala o trotoar. Bridžer je odbacio revolver i poguren, razbarušene kose i lica iskrivljenog od bola, izašao iz zaklona. Zakoračio je na ulicu nesigurnim korakom, leđima okrenut salunu i Holideju.

– Neka izađu i ostali – doviknuo je Čelis.

Kratka tišina, a onda tresak još dva opasača koja su pala u prašinu.

Bridžer krete prema konjima koji se nalazili sasvim na drugoj strani ulice, raštrkani i neodlučni na koju

stranu da krenu. Još dva njegova čoveka pošla su istim primerom.

Tim je oprezno izašao na ulicu, a Holidej mu je prilazio sa druge strane. Obojica su pogledom ispratila malu povorku preživelih koja se udaljavala iz Sonore.

Zatim se na vratima saluna pojavio Mohavsk Kid.

– Nisam zaboravio onaj hitac, drugar! – dobacio mu je Holidej.

On raširi ruke.

– Dugujete mi revanš, Dok. I to još od Teltauna! Zar da mi neko uskrati šansu da odigram poker sa najčuvnijim kockarom na Zapadu?

– Imaćeš šansu za to, ali kasnije – dodao je zamišljeno i još jednom pogledao u pravcu kojim je Bridžer otišao. – Ali, nešto... nešto mi se ne uklapa – dobacio je, a oči mu zasijaše. – Da, da... u pitanju je Red Bridžer.. Gde je on?

– Tačno, njega nismo videli – složi se Tim. – Gde bi mogao da bude?

Holidej je stajao i poigravao se vrhom kravate. Raspinjala ga je zla slutnja da nešto nije u redu, jer mu je ovoga puta sudbina bila suviše naklonjena. Naime, nije bilo normalno da se sukob sa Bridžerima tako lako završi. A onda... slutnja se uobličila u konkretnu pomisao.

– Klarisa! – izustio je poluglasno i Čelis ga je zgranuto pogledao. – Da nije nekim slučajem...

Nije ni završio misao, a već je potrčao koliko ga noge nose. Čelis i Mohavsk ćutke su pošli za njim...

Kada su stigli u hotel, soba je bila prazna i u neredu. Po prevrnutom nameštaju i razbacanoj posteljini vide-

lo se da se Klarisa Metjus borila, ali da ju je napadač, po svoj prilici Red Bridžer, savladao i odveo. Kuda, to nisu mogli ni da slute.

Za Doka ova noć je bila beskrajno duga i dramatična.

* * *

Dok je Holidej razmišljao o Klarisi, Čelis je s koltom u leđima naterao Spejda da pred sudijom Lipmanom i još nekoliko građana kaže pravu istinu. Tako su građani Sonore saznali za sva nedela Linta Bridžera, pokušaj napada na Klarisu, okršaj Triga i Reda i nameru Bridžerovih da se osvete i zapale štampariju.

– Razlog za sve je dugogodišnje neprijateljstvo koje potiče još iz vremena rata sa Indijancima – dobacio je Dok. – Zbog toga je Bridžer i organizovao Metjusovu smrt.

– Šta? – zgranu se sudija. – Zar je i Volt mrtav?

– Ubio ga je neki Regan po Bridžerovom nalogu – priznao je Spejd.

– Pa gde je devojka? – upitao je jedan od građana.

– Nestala je, ljudi – odvrati Dok mrzovoljno. – Mislim da ju je ugrabio Red Bridžer i da s njom nešto smeru. Ne znam kuda ju je odveo, ali...

– Mislim da sam ga video – dobaci plavokosi čovek koji je stajao pored sudije. – Odjahao je prema ranču noseći nešto dugačko na sedlu. Mislio sam da je to...

Ali, Dok ga više nije slušao. Požurio je prema gradskoj štali gde je na brzinu osedlao konja. Kada se našao

u sedlu i izjahao napolje, pred vratima ga je već čekao Tim Čelis.

– Poći ću sa vama – rekao je kratko. – Možda ću biti od koristi.

Dok kratko klimnu glavom i potera konja u trk.

* * *

Doktor Čendler dremao je u naslonjači. Jedan od momaka stalno ga je držao na oku i budio ga čim bi se iz ranjenikove sobe začuo bilo kakav šum ili uzdah.

Onda su, u jednom trenutku, obojica zadremala i tako je najmlađi sin Linta Bridžera koga je tresla groznica ostao je u sobi samo sa ženom koja ga je pazila i neprestano mu brisala čelo. Negde oko ponoći doktor je čuo neobičan šum, a posle njega pucanj. I on i stažar skočili su i pojurili u sobu, ali su stigli da vide samo zavesu koja se leljala na prozoru što je značilo da je neko upravo izašao iz sobe. Obojica su pogledala prema krevetu i užasnuto zastala: Rik Bridžer je ležao bez pokreta sa rupom u čelu, a žena koja ga je čuvala bolno je jaukala na podu.

– Oh... šta je ovo...? – promuca doktor s nevericom.

I Bridžerov čovek je u čudu posmatrao mladićevo nepokretno telo. Nije znao da li da krene za ubicom u noć ili ostane i pokuša nešto da sazna od žene koja je dolazila k svesti.

No, nije trebao dugo da razmišlja. Zajedno sa doktorom sišao je do ulaza i onda su obojica ugledali blesak u štalama preko puta. Potrčali su preko dvorišta kao po komandi, a onda

zastali ugledavši ogroman narandžasti plamen koji je kao neka ogromna medveđa čeljust zahvatio celu zgradu. Kao gonjena zver, jedna krupna silueta izdvojila se iz senke i nestala u tami praćena njiskom konja i gustim dimom.

Čendler je zatvorio oči i ponovo pogledao. Ne, nije se varao! U štali je bio požar, a palikuća je upravo pobjegao. Za tren oka vatra je zahvatila najveći deo zgrade i plameni jezici već su liznuli do krova. Preplašene životinje su njištale, kiđale konopce i kopitama lomile pregrade...

Iz kuće se začula galama, a tri kauboja potrčase da gase požar. Čendler je nekoliko trenutaka oklevao, a onda im se ipak pridružio.

* * *

Stigavši nadomak kuće, Lint Bridžer je zaustavio konja. Plameni stub dizao se visoko ka nebu obasjavajući njegovo bledo i izmučeno lice. Gologlav, pogrbljen i klonuo u sedlu, to više nije bio onaj stari Lint Bridžer, gospodar i naredbodavac, već samo senka od čoveka. Njegov prazan pogled klizio je preko zapaljenih štala i kuće koja je počivala u mraku.

Obuzet najcrnijim slutnjama, snažno je mamuznuo konja.

Senke oko vatre kretale su se u raznim pravcima, ali se niko nije usuđivao da priđe. Konji koji su pokidali veze i spasli se smrti u plamenu, sada su trčkarali po travnatom delu, između glavne kuće i spavaonice za kauboje.

U tom trenutku se začuo topot kopita i Red je „doleteo“ kao furija. Na usnama mu je titrao pakleni osmeh.

— Gde si bio? Zašto si pobjegao iz okršaja? — zapita ga otac potmulim glacom.

Ali, Red Bridžer nije mario za očeve reči.

Iznenaden, ovaj ga mrgodno odmerio i taman kada je hteo da mu uputi reči prekora iz kuće se začuo snažan vrisak. Kao sumanut, Lint Bridžer je povikao ime svog najmlađeg sina i bez reči pojurio prema kući.

Red je ostao u sedlu, podlo se cereći.

— Rik.... — ponavljao je u sebi očeve reči. — Rik i samo Rik! A ja i Trig? Mi... ništa! Jedino Rik!

Onda se zadovoljno nasmejavao i, umesto prema kući, poterao konja na suprotnu stranu. Prošao je ispod kapije, a onda skrenuo levo. U šiblju, nedaleko od zida koji je opasivao Bridžerovo imanje, nalazilo se nečije telo.

Klarisa Metjus ležala je na zemlji vezana lasom i sa prljavom maromom preko usta.

Uplašeno je posmatrala Reda koji je silazio sa konja. Raščupana kosa ponegde joj je bila slepljena za oznojeno lice. Teško je disala i kada je Red konačno prišao i skinuo joj maramu, udahnula je vazduh kao davljenik. U trenutku je htela da vikne, ali je odmah shvatila da bi to bilo besmisleno.

Skupila je noge i povukla se još dublje u gustiš.

Red se cerio i čizmom joj ugazio skut duge haljine. To ju je zaustavilo

u povlačenju pa su je oštre grančice ogrebale po licu, a suze potekle same od sebe. No, nije pustila ni glasa.

– Bežiš, curo? – upitao je kroz smeh. – Ali... nemaš više gde. Tu smo samo nas dvoje...

Klarisa je ćutala. Ruke su joj bile vezane i potpuno utrnule od konopca.

– Sada ćeš upoznati pravog Bridžera, lepotice – rekao je i spustio se na kolena pored devojke. Ona je užasnuto gledala kako otkopčava opasač na pantalonama osećajući kako je hvata drhtavica. – Ne plaši se, nas dvoje ćemo se lepo poigrati, ha, ha, ha!

– Bolje je da se poigramo nas dvojica, ali na drugi način! – začuo se iz mraka dubok, ledeni glas.

Holidejeva vitka silueta ocrtala se na nebu na samo nekoliko koraka iza njega. Izgledalo je da je Džordžijanac izronio iz zemlje poput duha.

Red Bridžer je zurio u njega kao mesečar. U jednom trenutku pomislio je da bi bilo najbolje da povuče oroz; bio je mrak, protivnik neće reagovati na vreme i tako će imati šansu... Ali, istog trenutka začuo je zapinjanje oroza iza sebe.

Kao da je prozreo njegovu nameru, Tim Čelis mu je prišao s leđa i izvukao mu revolver iz futrole. Lica izobličeno od mržnje, Red shvati da je izgubio igru..

– Bilo bi ti bolje da pođeš i gasiš svoju kuću – dobaci Holidej hladno.

– Ubiću te, prokletniče! – zaurlao je najstariji sin Linta Bridžera. – Možda bi bilo najbolje da sada završiš sa mnom! Jer, ako me pustiš, znaj da će te moja osveta stići ma gde da si...

– Ne bojim se toga. Čekaću te...
– dodade Dok nonšalantno i krete prema Klarisi. Lagano ju je podigao, odvezao joj ruke i doveo je do konja. Onda joj je pomogao da uzjaše.

Devojka je duboko uzdahnula i naslonila se na njegova leđa. Dok je osetio kako joj telo podrhtava...

– Kako se osećate, gospođice Metjus?

Ona ustrepta. Njegov glas, do tada tako hladan i bezbojan, bio je blag i prijateljski. Ili joj se tako učinilo pošto je priželjkivala da tako bude?

– Dobro, mister Holideje, sasvim mi je dobro – prošaputala je i čvršće ga prigrllila.

* * *

Ispred firme „V. Džonson – pogrebnik“ bilo je poredano pet mrtvačkih sanduka od najgrublje istesanih dasaka.

Pet sanduka za groblje u Sonori označavalo je kraj za petoricu Bridžerovih revolveraša koji su učestvovali u sinoćnom obračunu.

Mnogi su te noći videli da je gorelo nebo nad Bridžerovim posedom i čuli dolazak jahača odmah posle toga. Oni najradoznaliji usudili su se da provire i na konjima prepoznali dva stranca i devojk.

Toga jutra zaista je bilo o čemu da se priča. Sudija Lipman nije bio razgovorljiv kao inače. Dugo je o nečemu razmišljao i na sva pitanja davao lakonske odgovore.

Lintu Bridžeru je zadat težak udarac, ali on je još uvek stajao na nogama i još uvek bio snaga sa kojom

je moralo računati. Zato ga je sada trebalo dotući, zadati mu poslednji udarac. A grad je bio bez šerifa, bez vlasti i sam sudija nije mogao mnogo toga da učini. Čak ni članak koji je Klarisa Metjus spremala za prvi sledeći broj novina, nije bio dovoljno ubojit i potkrepljen dokazima, iako je govorio o prodaji oružja u Koloradu.

Ali, bio je tu čovek za koga je sudija verovao da može nešto učiniti: stranac u tamnom odelu, čovek sivo-plavih očiju, otmenog držanja i neverovatne brzine. On je već pokazao šta može da uradi, ali sudija je naslućivao da to nije sve.

Čovek o kome je razmišljao sudija Lipman sedeo je u salunu „Palma“ i ređao karte.

Čekao je.

Sudbina je i ovoga puta hitala da ga stavi pred nova iskušenja. Opet je bio sam i prinuđen da koristi „kolt“ kao sredstvo rešavanja problema. Ali, nije se kolebao jer je sukob koji je očekivao imao svoj cilj: odbraniti pravednu stvar i obezbediti bolji život ljudima u Sonori.

I kada sve bude gotovo, on će otići bez zbogom. Neki će mu možda zahvaliti, a neki ne, jer će, kada budu čuli njegovo ime, za većinu ljudi on biti samo prognanik, lutalica i kockar.

Posmatrajući karte, za trenutak je kratko uzdahnuo: prorekle su mu srećan dan. Pokupio ih je u jednom potezu i pogledao na veliki zidni sat. Bilo je tačno dvanaest, a na ulici je odjeknuo pucanj.

Svi su ućutali i okrenuli glave na tu stranu. Dok stavi špil u unutrašnji džep i natuče šešir na čelo.

– Ubico, gde si? – urlao je Red Bridžer. – Izađi, čekam te!

On je lagano ustao, odgurnuo leptir vrata i izašao na trem. Onda je zastao i uzvadio cigaretu iz tabakere.

Red Bridžer je stajao licem okrenut prema salunu, zakrvavljenih očiju i zgrčenih usta. Celokupno njegovo držanje odražavalo je odlučnost i rešenost da se bori do kraja. Desna ruka mu je zglobovom šake dodirivala dršku „kolta“, a pogled mu je bio prikovan za trem ispred „Palme“.

Bilo je podne i ulica je bila potpuno pusta.

Holidej je pogledom preleteo preko krovova i uglova kuća, ali nije opazio ništa sumnjivo. Onda je sišao sa trema i sa otkrivenom drškom revolvera lagano krenuo ka izazivaču.

Tek zapaljena cigara u njegovim rukama strašno je razdražila Reda Bridžera. Zaboga, pomislio je besno, zar taj prokleti čovek može mirno da puši?

– Potegni! – povikao je nervozno, rešen da se stvar okonča što pre.

Umesto toga začuo je bat tromih, teških koraka posle kojih je nastupila tišina. Kada je otvorila oči, Klarisa je ugledala Linta Bridžera koji je stajao između dva protivnika.

Bogati rančer se lagano okrenuo prema sinu i rekao muklim, od očajanja otupelim glasom:

– Marama za maskiranje ti nije pomogla, samo da znaš. Žena koja je čuvala Rika te je prepoznala. Zašto si ga ubio?

Red uzmaknu jedan korak. Videlo se da vodi unutrašnju borbu i na neki način se koleba. A onda mu je bes izobličio crte.

– Zašto? Zato što si samo njega smatrao za sina, a mene i Triga za kopilad! – zaurao je. – Nas si gonio kao obične sluge i nikada nam nisi bio otac! Da, da... ubio sam ga da ti se osvetim!

Lintove oči su čudno blesnule. Obojica su potegli revolvere, a pucnji su se slili u jedan. Stari je odmah pao, dok se snažni Red zateturao i progundao glasom punim mržnje:

– Ipak sam ti se osvetio... – kazao je, a onda se i on sručio u prašinu.

Holidej je čvršće stisnuo cigaru i odbio gust dim. Sa svih strana ljudi su počeli da izlaze na ulicu i žagore. Klarisa je krenula ka njemu, ali je zastala na pola puta.

Brži je bio sudija Lipman.

– Mister – oslovio je Doka prilazeći. – Mi vam toliko dugujemo. Spasli ste naš grad bede, a ni ime vam ne znamo!

– Zar je to važno? – hladno upita ovaj.

– Naravno! Imamo planove u vezi sa vama i mislimo da bi mogli da budete...

– Ne interesuje me.

– Ali, slušajte! Vi ste pravi čovek za nas!

Holidej ga odmeri i lagano krete.

Ali, sudija se nije predavao.

– Razgovarao sam sinoć sa mnogim uglednim ljudima i svi se slažu da ste čovek kome Sonora najviše duguje! Shvatate šta hoću da kažem?

– Da, ali ponavljam da me to ne interesuje – odvrati Dok zastajkujući.

– Ali... kako? – promuca Lipman. – Svaki čovek....

– Ja nisam svaki čovek, ja imam svoje ime i prezime. Zovem se Džonatan Holidej, mada me mnogi zovu Dok.

Sudija Lipman je zabezeknuto zurio u svog sagovornika.

– Vi ste Dok Holidej, kockar i revolveraš?

– Da. Neki kažu da sam ubica, drugi me hvale i veličaju. Šta sada kažete?

– Ja...? Ovaj, treba da se dogovorim sa ostalima...

Dok klimnu glavom.

– Tako je već bolje. Kada se dogovorate, potražite me negde na Misisipiju ili u Teksasu. Dojahaću odmah.

Zatim se okrenuo i pošao prema Klarisi koja ga je čekala ispred štamparije. Dok joj je prilazio gledala ga je sa mešavinom divljenja i tuge u očima. Samo nekoliko minuta pre toga shvatila je šta oseća za tog čoveka, ali je kao i svaka pametna devojka, shvatila da to nikada ne može dobiti. Bila je to njena zla kob, ništa manje tragična od sudbine ovog čoveka koga je obožavala.

Gledajući je u oči, Dok je razumeo njena osećanja. Ali je, isto kao i ona, shvatio njihovu beznadežnost i tužno zaključio da joj ne može pomoći.

– Ja danas odlazim, gospođice Metjus. Koliko mogu da naslutim, vi ćete ostati u Sonori?

– Da, to je dug prema ocu koji moram da odužim.

– Onda neka vam je sa srećom – kazao je ljubazno i rukom dodirnuo obod šešira.

Zatim se okrenuo i otišao. Desetak minuta kasnije već je jahao ka izlazu iz grada.

Klarisa ga je netremice posmatrala, jedva savlađujući želju da ga pozove ili potrči za njim. Znala je da ga više neće videti, jer taj divni, čudni

i neverovatni Holidej je bio čovek za koga nije bilo mira pod beskrajnim nebom Zapada. Sada je još jahač, a uskoro će biti crna tačkica koju će progutati horizont što se na jugoistoku spuštao ka dolini Josemajt.

On nikada neće ostati na jednom mestu.

Pratiće ga samo legenda i reski oblačići barutnog dima.

KRAJ

Već u prvom razredu
osnovne škole deca
počinju da uče
engleski jezik!
**ILUSTROVANI
ENGLJSKO-SRPSKI**
rečnik omogućice
svakom učeniku da,
uz pomoć duhovitih
ilustracija,
na zabavan način
lakše savlada
i upamti
preko 1300 reči
na engleskom
jeziku!

**IDEALAN
POKLON
ZA SVAKOG
UČENIKA!**

250
динара

Poštarina uključena u cenu!

MARKETPRINT

Detaljnije informacije:
Telefon 021 443 400
telefaks: 021 6331 067
mail: mprint@neobee.net

21000 Novi Sad, poštanski fah 20
Đorđa Zličića 34

ISSN 0353-0000

9